ஞானபோதினி

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்—திருக்குறள்.

சம்புடம் VI } 1903ஆ ஜனவரிமீ 20உ. { இலக்கம் 6.

விஷயங்கள்.

	பக்கம்.
டெல்லிதர்பார்.—பத்திராதிபர்	... 201
இரண்டு அருஞ்செய்யுள்களும், அவற்றின் உரையும்.—யஸ், கிருஷ்ணமாசாரியர்....	204
வானசாஸ்திரி.—ந. பலராமஐயர்.	... 210
உள்ளப்பயிற்சி.—ச. கி. சுந்தராசாரியன்.	... 212
வேதாந்த தேசிகன் வைபவம்.—கே. இரங்காசாரியர்.	... 220
விக்ரமோர்வசீயம்.—பி. எம். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்	... 226
ஸர்வாத்மமதலக்ஷிணமூர்த்தி.—எம். குப்புசாமி ஐயர்.	... 233
புத்தகக் குறிப்புக்கள் —	... 236
பத்திராதிபர் குறிப்புக்கள்.—	... 238

பத்திராதிபர்.— { எம். எஸ். பூர்ணலிங்கம்பிள்ளை, பி. ஏ.
வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார், பி. ஏ.

சென்னை:

தாம்ஸன் கம்பெனியார்
பதிப்பிப்பது.

1903.

வருஷ சந்தா ரூ. 2—8—0.] [சஞ்சிகை ரூ.0—4—0.

ஞானபோதினி

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

தாமின் புறுவ துலகின் புறங்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்—திருக்குறள்.

சம்புடம் VI } 1903ஆ ஜனவரிமீ 20உ. { இலக்கம் 6.

DELHI DURBAR.
டெல்லி தர்பார்.

நமது இந்தியாவிலுள்ள மாநகரங்களுள் டெல்லி சரித்திர சம்பந்தமாக மிகப் பேர்படைத்ததென்பது யாவருமுணர்ந்த விஷயம். இம்மாநகரம், மொகலாய வரசாட்சிக் காலத்தில் தலைநகராயிருந்தது. இந்நகரமே தர்பார் நடத்துவதற்குத் தக்கதெனக் கண்டு ஏற்படுத்தினது மிகவும் உசிதமே. முன்னரே இயற்கையழகு மிகுந்துள்ள இந்த டெல்லிமாநகரம் செயற்கையழகும் உடன்பெற்றால் அதன் சிறப்பை யெடுத்துச் சொல்ல யாவரான் முடியும்?

தர்பார் நிகழ்ச்சிக்கென வகுத்த நாள் ஜனவரிமாதம் முதல் தேதியாயினும், நமது தேசாதிபதியும் இராஜப்பிரதிநிதியுமாகிய கர்ஸான் பிரபுவவர்கள் இரண்டு தினங்கள் முன்னரே டெல்லிக்கு வந்து நகரைப் பரிசுத்தப் படுத்தினார்கள். அவர் வரக்கண்ட வளவில், யாவும் ஒழுங்கும் அமைதியுமடைந்து சித்தமாயிருந்தன.

உலா.

இராஜப் பிரதிநிதியவர்களின் ஊர்கோலம் டெல்லியில் 'வெள்ளி வீதி' என்னும் பெயருடையதோர் பெருவீதியின் வழியாய்ச் சென்று

டெல்லிக்கோட்டைக்கும் பெரிய மசூதிக்கும் இடையிலுள்ள பெரிய மைதானத்தைக் கடந்து சென்றது. முதற்கட் படைஞர் சென்றனர்; பின்னர் இராசப்பிரதிநிதி யவர்களும் கர்ஸான் பெருமாட்டியாரும் அலங்கரித்த அம்பாரிவைத்த யானைமேற் சென்றார்கள். பின்னர்க்கானுட் பிரபுவும் அவரது பத்தினியாரும் அதே விதமாய்ப் பிறிதொரு யானையின்மேற் சென்றார்கள். மொத்தத்தில் இப்பவனியிற் சென்ற யானைகளெல்லாம் இருநூறுக்கு மேலிருக்கும். கிட்சினர் பிரபு தம் மார்பின்மேன் வீரப்பதக்கங்கள் மின்னிப் பிரகாசிக்கக் குதிரைமேற் சென்றார். அதன்மேல் சுதேசவரசர் அணிவகுப்பு என்னும் படைஞர் குழாம் சென்றது.

சேண்டாட்டம்.

அதற்குமேல் ஹைதராபாத்துக்கும், பிகானிருக்கும் டெல்லியை யடுத்த செண்டு வெளியில் குதிரைச் செண்டாட்டம் நடந்தது. பிகானிருடன் அவர்களது அரசருங் கூடியாடினர். அவ்வாட்டத்தில் அவர் கீழே திடீரென்று விழுந்து காயப்பட்டாரேனும் தைரியமாய் வேறொரு குதிரையின் மீதேறி மீட்டும் ஆடத் தொடங்கினர். வெற்றி தோல்விகள் இன்னார் பக்கமென்று வெகு நேரமட்டுந் தெரியவில்லை எனினும் இறுதியில் பிகானிர் பக்கமே வென்றது.

வீற்றிருக்கை.

தர்பார் மண்டபத்தில் யாவரும் வந்து கூடினார்கள். அவரவர்கள் தத்தம் அந்தஸ்துக்கும் அதிகாரத்துக்கும் தக்க ஆதனங்களில் வீற்றிருந்தனர். காளமும் பூரியும் ஒலித்தன. பட்டாள வாத்திய கூட்டங்கள் பசும்புற்றரைமேல் நின்று நாள் முழுவதும் மிகவு மினிய கீதம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தன. பீரங்கிகளைக் கொண்டு நூற்றொரு கவுரவ வெடிகள் விடுக்கப்பட்டன, காட்சி காண வந்த மக்களின் கூட்டமோ எள்விழற் கிடமில்லையென்று சொல்லத் தக்கவாறும், ஒருவர் மார்பிற் பூசிய சாந்தம் எழுவர் மார்பினும் பூசப்பட்டதென்னத் தக்கவாறும் அடர்ந்து நெருங்கி யிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தர்பார் மண்டபத்தின் மேடையின்மேல் ஒரு விமானத்தின் கூரையின் கீழ் வனப்பு வாய்ந்த வெள்ளியினும் பொன்னினும் இயன்ற ஆதனங்களில் இராஜப் பிரதிநிதியவர்களும் அவ

ரது மனைவியாரும் புனைவு நலம் வாய்ந்த வுடைதரித்து விசேட அழகுடன் வீற்றிருந்து விளங்கினர்கள். பின்னர்க் கானட் பிரபு அவர்களும் அவரது மனைவியாரும் இராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் பக்கத்திலே வீற்றிருந்தனர். உடனே அரசரது விளம்பரம் படிக்கப் பட்டது. அதன்மேல் இராஜப்பிரதி நிதியவர்கள் எழுந்து அரசர்க்குக் கவுரவம் பாராட்ட வேண்டிய முறைப்படி வெறுந்தலையாய் நின்று நம்முடைய சக்கரவர்த்தியாரவர்கள் அனுப்பிய கடிதத்தைப் படித்தார். அது கேட்ட யாவரும் அரசருக்குப் பல்லாண்டும் வாழ்த்துங் கூறி யாரவாரித்தார்கள். வெளியே நின்ற படைஞர் குழாங்களும் வாழ்த்துக் கூறி ஆர்ப்பரித்தன. சக்கரவர்த்தியாரின் பிரதிநிதியாக வீற்றிருந்தருளும் கர்ஸன் பிரபு அவர்கள் தர்பார்க் கொண்டாட்டத்திற்கெனப் போந்திருந்த சுதேச ராஜர்களின் வாழ்த்தையும் வந்தனத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டார். கானட் பிரபு அவர்கள் அவ்வரசர் குழாத்தில் ஒவ்வொருவரோடும் கைகோத்து உறவாடினர். சுதேச ராஜர்களிற் சிலர் தங்கள் வாள்களை இராஜ விசுவாசத்தினறிகுறியாக இராஜப் பிரதிநிதி யவர்களிடம் கொடுத்து பின் அவற்றைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டனர். எல்லாவரசர்களும் வழக்கத்திற்கேற்ப வந்தனை செய்தல் தீர்ந்தது. உடனே தர்பார் கலைந்தது. பீரங்கிகள் பிறிதொரு முறை முழங்கின. கர்ஸான் பிரபுவும் அவர் மனைவியாரும் வந்தோரெல்லாம் வாழ்த்திக்கொண்டாடச் சென்றனர்.

இவ்வாறு டெல்லி மகா தர்பாரை ஒருவித விபத்துமின்றிக் கடைக்கூட்டி முடித்த நமது இராஜப் பிரதிநிதியவர்கள் சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். அவரது புகழே புகழ். இவ்வாறு செய்தது மிகவும் உசிதமான காரியமே. இது இராஜதந்திர முறைகளிலொன்று. ஆங்கில வரசாட்சியின் ஒருமைப் பாட்டிற்கு இஃதோர் அறிகுறியாதலே யன்றி ஒரு பெருங் கருவியுமாமென்று அறிவுடையோர் அறியாமற் போகார். இதனை வீண் செலவு என்று கூறிப் புறக்கணிப்போர் செயல் ஒருநாளும் பொருந்தாது. நம் சக்கரவர்த்தியார் நீடூழி வாழ்க. நமது இராஜப் பிரதிநிதியார் நீடூழி வாழ்க. ஆங்கில வரசு நீடூழி வாழ்க. நம் இந்திய தேசம் நீடூழி வாழ்க. தேசாபிமானமும் பாஷாபிமானமும் யாவரிடத்து மோங்குக.

பத்திராதிபர்.

TWO RARE STANZAS, AND THEIR COMMENTARIES.
இரண்டு அருஞ் செய்யுள்களும், அவற்றின் உரையும்.

[எட்டுப்பிரதியிற் கண்டிவை.] *

" அங்கோழி முட்டை யுறப்புவி யாண்டல ராலவிந்த
வெங்கோழி முட்டைமுன் சேரா வுருப்பவெல் வெம்மைபஞ்சே
ருங்கோழி முட்டை வரும்பாலை போல வுருக்குமந்தோ
செங்கோழி முட்டைக் கருப்போ லெழுந்த செழுந்திங்களே."

இது, தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்துழி இளவேனிற்பருவங்கண்டு ஆற்றாளாய தலைவி தூதுவிடவேண்டுங் கருத்தினளாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

அழகு நிறைந்த உறையூரானது முட்டுப்பாட்டினை யுறும்படி உலகத்தை யாண்டு செவ்வந்திப்பூக் காரணமாக மண்மாரியாலவிந்த வெவ்விய அரசனுருட்டுஞ் திகிரியும், அவனைக் கொல்லவந்த மேகமும், அவன் கையிற் படைக்கலமும் போலும் வெப்பமும், கொழுத்த யானையும், முள்ளும் பரம்பாநின்ற பாலைநிலத்தைப் போல உருத்தலைச் செய்யாநிற்கும் : செவ்விய கோழியினது முட்டையாகிய கருவைப்போ லெழுந்து ஒளிர்கின்ற வளவிய திங்க ளொன்றே என்பது: பதப்பொருள்.

அம்-அழகு. கோழி-உறையூர். முட்டை-முட்டுப்பாட்டினை. வெம் கோ-வெவ்விய கோ. 'ழி'ய்யும், 'மு'வ்வும், 'டை'யுமாகிய எழுத்துக்கள் பின்னர் நிற்ப இவற்றின் முன்னர்ப் பொருந்தும் 'ஆ'வும், 'உரு'வும், 'ப'வ்வு மாவன—ஆழி, உருமு, படை என்பனவாம். வெம்மை-வெப்பம். 'பம்' என்னும் எழுத்துச் சேர்ந்த 'கோழி'யாவது-கோழிபம். முள்-கண்டகம். தைவரல் - தடவுதல். செங் கோழி-செவ்விய கோழி,

" பொன்னி வளந்தரு நாடே நாடு" எனவும், அதனுள்ளும் "ஊரெனப் படுவது உறையூர்" எனவும் எல்லாரானுஞ் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் அத்துணைச் சிறப்புடைய நகரத்தையுங் கெடுத்தவ னென்பது தோன்ற, தன்மையலங்காரம் பெற ' அங்கோழி' என்றாள். ' முட்டு' என்பது, " அன்றின் முட்டா தணையுஞ் சோலை" என ஒழிதலையும், " முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்கள்" எனக் குறைதலையும், " வேற்றுமை முதலிய பொருளின் முட்டுங்காலை" என இயைதலையும், " கன்று முட்டி யுண்ணச் சுரந்த" என மோதுதலையும், " குன்று முட்டிக் குழியில் வீழ்ந்தால்" என இடறுதலையும், " கூர்முனை யயில்கொடு முட்டுவார்" எனப் பொருதலையும், "கண்டுமுட் டடிகண் மார்கள் கேட்டுமுட்டி யானும்" என உணவொழிதலையும், "மாகமுட்டிய மாளிகை" என அளாவுதலையும், " முன்புற் றறியா நெடுங் கானவாவிக் கரை

---

* இவற்றை எழுதியனுப்பியவர், திருவல்லிக்கேணி-யஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர்.

யை முட்டினுள்'' எனச் சேர்தலேயும், ''முட்டடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியும்'' என நிறைதலேயும், ''யாமையார் நடையாண் முட்டதானதே,'' 'வீடு முட்டுற்றது,' 'முட்டுக்கால் கொடுத்தான்' என்றாற் போலும் பிறபொருள்களேயும் உணர்த்தும்; அவற்றுள், ஈண்டு ஒழிதலே உணர்த்திநின்றது. ஒழிதல் இடையறுதல். உறவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் 'குளநிறைய மழை பெய்தது' என்றாற்போலக் காரியப் பொருட்டாய், 'ஆண்டு' என்னும் விினயெச்சத்தோடும், அது 'அவிந்த' என்னும் பெயரெச்சத்தோடும், அது 'கோ' என்னும் விினமுதற் பெயரோடும் முடிந்தது. 'புவி' - என்பது முதலாகுபெயராய், சோணுட்டை யுணர்த்திற்று. செவ்வந்திப்பூவாற் பூதவுடம்பும், பிறர் தூற்றும் பழிமொழியாற் புகழுடம்பும் ஒருங்கே யிழந்தா னென்பது தோன்ற, இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியான் 'அலரால்' என்றாள். செவ்வந்தியென்பது, சொல்லெச்சம். இழிபு தோன்ற இறந்த என்னுது 'அவிந்த என்றாள். 'அவிந்த' என்றமையால் அவித்தற்கு விினமுதல் வருவிக்கப்பட்டது. 'அலரால்' என்புழி, மூன்றனுருபு ஏதுப்பொருட்கண் வந்தது. 'வெங்கோ' என்பது-பிறிதின் இயைபு நீக்கிய விசேடணத்தான் விசேடிக்கப்பட்டது,

அவன் உரிமையாகக் கொண்ட ஆழியும் படைக்கலமுமே அத்தீங்கு விளைதற்குக் காரணமாய்ப் பகையாயின வென்பது தோன்ற, அவ்விரண்டனேயும், பகைப்பொருளாகிய மேகத்தின் இருபாலுஞ் சேரவைத்துக் கூறினுள், அவற்றின் கொடுமையும் இழிபுந் தோன்ற, நேரே கூறுது வேறு வேறு பிரித்து ஈற்றெழுத்துக்களே முன்னும், முதலெழுத்துக்களேப் பின்னுமாக மாறி ''காமவிதி கண்முக மென்மருங்குல் செய்யவாய், தோமி றுகடினி சொல்லமிர்தம்'' என்றாற்போல எழுத்து நிரனிறையாகக் கூறினுள். 'முட்டை' யென்பது, ''எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லிலவே'' என்பதனுல் ''உகர விறுதி யகர வியற்றே'' என்னும் விதி பெற்று, ''விப்பி யென்பவற் ெறுப்பது'', ''நொப்போ வௌவுரிஞ்'' என்றாற்போல வல்லெழுத்துமிக்கு முடிந்தது. 'உருப்ப' என்புழியும் ஈது ஒக்கும். ''ஈமுங் கம்மு முருமென் கிளவியு, மாமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன'' என்பதனுல், உரும் என்பதற்குப் புணர்ச்சிக்கண் விதித்த உகரம், ''அஞ்சொன் மடவார்க் கருளு,'' ''புனேமலர்த் தாரகலம் புல்லு'' எனவும், ''அழுக்கற் றகன்றாரு மில்லே'' எனவும் ஆன், மான், கோன், ஊன் எனவும் புணர்ச்சி யிடைக்கண் விதித்த எழுத்துக்கள் ஈற்றின் கண்ணும் வந்து அவயவமாய் நின்றாற்போல, ஈண்டும் ஈற்றின் கண் அவயவமாய் வந்து, 'உருமு' என என்றது. உருமு என்பது-ஆகுபெயரான், மேகத்தை யுணர்த்திற்று. இனி, இதனே ஆகுபெயராக்காது இயற்பெயராயே வைத்து, 'இபம்' என்பதனே ஆகுபெயரான் இபக்குரன்மே லேற்றலும் ஒன்று. 'ஆழி' என்பதும், ஆகுபெயரான், அதன் வெம்மைமேல் நின்றது. 'வெல்' என்பது-உவமவுருபு; ''புல்லப் பொருவப் பொறப்ப போல,

வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனுஅ" என்ப வாகலின்: அது "மாணெழில் வேய் வென்ற தோளாய்" என்னும் பாலைக்கலியுரையானுங் காண்க. அவற்றைச் சயம் பண்ணின வெம்மைமுதலிய வெனினும் அமையும்.

முன்னர் உடன்போக்கின்கண் தலைவனொடு பாலைநிலத்துச் செல்வுழி ஆண்டுவாழும் யானைகளைக் கண்டு அஞ்சினாட்கு இப்பொழுதும் அதனை நினைப்புழி உருவெளியாகத் தோன்றலின் இத்தன்மையதாகிய அஞ்சத்தகும் உருவுடைய தென்பது தோன்ற 'கோழிபம்' என்பாள், வாயான் அவ்வாறு கூறுதற்கு அஞ்சி, 'பஞ்சேருங்கோழி' எனப் பிறிதோராற்றாற் கூறினாள்; "தலைக்குறை கமலமே சாருந் தன்மைபோல்" என்பது போல. கோழிபம்-பண்புத்தொகையாய், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு உயிரேறி, 'பாசிழை' 'கோழரைபோல முடிந்தது. முட் டைவரும் என்பது, முட் டீதுபோல இருமொழிக்கண்ணும் செய்கை பெற்று நின்றது. தைவரல்-சமாதிக்குணம். பாலை யென்பது, ஈண்டு, நிலனென்னும் முதற்பொருள்மேல் நின்றது. போல என்பது-இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். உருக்கும் என்பது-நிகழ்கால வினைமுற்று. அந்தோ என்பது-இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்த இடைச்சொல்.

செம்மை- கோணமை; அஃது, ஈண்டு, நன்மையை உணர்த்தி நின்றது. முருகவேளுவப்பப் பராய்க் கடனாக விடுக்கப்படுதலும், அவனுயர்த்த கொடிக்கு இனமாதலும், வைகறையுணர்த்தலும் முதலிய நற்குணங்க ளுடைமையின் 'செங்கோழி' என்றாள். முட்டைக் கரு - சாரைப் பாம்பு' போல இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. 'செழுந் திங்கள்' எனவே, நிறைமதி யென்பது பெற்றாம். உருப்பன பலவற்றுள்ளும் திங்களைப் பிரித்தமையின், ஏகாரம் - பிரிநிலைக்கண் வந்தது. திங்கள் எழுங்கால் செவ்விய கோழி முட்டை போல் எழுந்து, செழுவிய பின்னர்க் கோழியின் குணத்திற்கு மாறாக இரவினைச் செய்தலும், அறுமுகக் கடவுட்கு வழிவழி யடிமைபூண்ட எனக்குத் தீங்கு விளைத்தலும் முதலிய தீக்குணங்களைச் செய்யாநின்ற தென்பாள் 'செங்கோழி முட்டைக் கருப்போ லெழுந்த செழுந்திங்களே பாலைபோல வுருக்கும்' என்றாள். மெய்ந்நிறத்தாற் கோழி முட்டையை யொத்த திங்கள், தொழிலால் அதற்கு மாறாய்ப் பாலையையொத்த தென்பது கருத்து. இதுவே இவ்வாறு செய்யின் ஏனைய என் செய்யா என்பது இசையெச்சம். 'ஆதலால், தாழாது தூதுவிடல் வேண்டும்' என்பது, குறிப்பெச்சம்.

'ஐம்பெரும்பாவங்கட்கும் ஒருவாற்றான் உய்தி கூடும், திருவடிப்பிழைத்தலாகிய பாவத்திற்கு எவ்வாற்றானும் உய்தி இன்று' என்பதற்குச் சான்றாகத் தன்னுடைய இருமுதுகுரவரும் தம்முட்கூறும் இக்கதையைப் பலகாலும் அணுக இருந்து கேட்ட தலைவி, அவன் கொடுங்கோலோச்சி யுருட்டிய திகிரியும், ஒன்னலரையன்றி உற்றாரையுங் கொல்லும் அவனது படைக்கலமும், அவனைக் கோறற்கு அடர்ந்தெழுந்த மேகமும் நினைக்குந் தோறும் எதிரே

நிகழ்ந்தாற்போல் தனக்கு அச்சஞ்செய்தலின், அவற்றினுங் கொடியது பிறிதில்லை யெனத் தெற்றென வுணர்ந்தாள்: பின்னர்த் தலைவனுடன்போக்கின்கண் பாலையினுள்ள வெப்பமும் முட்களும் யானைகளும் தனக்கு அச்சஞ்செய்யுங் கொடுமையை நோக்கி, 'அவற்றை இவற்றோடு ஒப்பிடலாம். இவற்றான் ஒப்பிடப்படுவது பிறிதில்லை' எனத் துணிந்தாள், பின்னர்க் கற்பின்கண் தலைவன் பிரிந்துழித் திங்கள் விளக்கமும் குளிர்ச்சியும் வெண்மையுமாகிய மூன்றுனுந் தன்னை உருக்கும் உருப்பத்தை நோக்கி, 'அம்மூன்றுமுடைய பாலையையே யொக்கும் இம்மூன்றுமுடைய திங்கள்' என அனுபவித்த பொருளை அனுபவிப்பதனோடு மெய்ப்பாடு தோன்ற உவமித்தா ளாதலின், இது புனைந்துரைபற்றிவந்ததல்லாமை யறிக.

திணை - பாலை. கைகோள் - கற்பு. கூற்று - தலைவிகூற்று. கேட்டவள் - தோழி. இடன் - வினைவயிற் பிரிவு. காலம் - எதிர்காலம். பயன் - தலைவி தூதுவிடுவாளாதல்; முன் மேலதுஉரையிற் காட்டப்பட்டது. மெய்ப்பாடு - அசைவுபற்றிவந்த அவலம். எச்சமும், முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. இப் பாலைத் திணை, நெய்தற்றிணை முதலியவற்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின் பொருள்வகையும் முல்லைத்திணைச்குரிய மாலைப்பொழுதில் நிகழ்வனவற்றைக் கூறிப் பாலைப்பொருளான் முடித்துரைத்தலின் துறையும் அமைந்தவாறு காண்க. இதனால், தலைவிக்கு அவலமும், தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தது. இந்நிகரன பாலைத் திணையாதல் "ஒருகுழை யொருவன்போல்" முதல் "கொடுமிடனுஞ்சில்" ஈறுகக் கிடந்த பாலைக்கலிகளான் உணர்க. இளவேனிற்காலத்துத் திங்கள் சிறந்து விளங்குதல் "எஃகிடைதொட்ட" என்னுங் கலியினுள் "துணிநீராற் றூய்மதி நாளா லணிபெற" என்பதனானும் உணர்க. "எஃகிடை தொட்ட" கார்க் கவின் பெற்ற வைம்பால் போன்மையற விளங்கிய துவர்மணல் என்பதனால், உவமைக்கு உவமைகூறலும் மரபாமாறு அறிக. நான்குஅடியும் - தலையாகெதுகை; சொற்பின் வருநிலை யலங்காரமுமாம். இந்தப்பாட்டு, சங்கீரணவலங்காரம்.

இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

———

"எந்தனங்கள் பட்டுருவி யென்கணவன் போனவழி
கந்தமலர்ப் பூங்குழலீர் காணீரோ—நங்கணவன்
வாழையிலே கண்டேன் வரப்பிலே கால்கண்டேன்
நூழையிலே கண்டேன் றலை."

என்பது - என்னுடைய முலைகள் தனது மார்பிடத்து அம்புபோற் பட்டு உருவியதாக எண்ணி என்னுடைய கணவன் என்னை யகன்று போதற்கு

உபாயமான வழி கந்தமலர்ப் பூங்குழலை யுடையீர் காணீர்கொல்லாம் எனத் தலைமகள் காதற்பரத்தையரை நோக்கிப் புலந்து கூறியவாரும்.

தனது முலைகள் அழுந்துந்தோறும் அவற்கு வெறுப்புப் பிறக்கின்றமை தோன்ற, 'எந்தனங்கள் பட்டுருவி' எனவும், அங்ஙனமாயினும் எனக்கே யுரிய னென்பது தோன்ற 'என் கணவன்' எனவும், காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்து 'போன வழி' எனவும், புறக்கோலத்தான் மயக்குவ தல்லது உள்ளன்பில்லீ ரென்பது தோன்ற 'கந்த மலர்ப் பூங் குழலீர்' எனவும், 'என்னை யிவ்வண்ணங் காணீரோ" என்புழிப் போலச் செய்யீரோ வென்னும் பொருள்பட 'காணீரோ' எனவுங் கூறினாள்.

ஒகாரம்-எதிர்மறைக்கண் வந்தது; வரவே, கண்டீரே யென்றதாயிற்று. "உகரம் பெறாஉ மாவயினான" என்பது உகரம் பெற்று உறழ்ந்து முடியு மெனப் பொருள் தந்து நின்றாற்போல, 'பட்டுருவி' என்பது - பட்டுருவிய தாக வெண்ணி யெனப் பொருள்தந்து நின்றது.

இனி, அதுகேட்ட பரத்தையர் 'யாம் ஒரு ஞான்றும் அவனை மருவி யறியே' மென வஞ்சித்து உரைப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள், 'நுங் கண் அவன் வாழையிலே கண்டேன் என: பொழிலூடு நும்மிடத்து அவன் மடியிருந்து வாழுங்காலத்துக் கண்டேன் என்றவாரும். 'ஆண்டு யாங்கள் எம் இயல்பிற் சென்றுழி எதிர்ப்பட்டமையான் சிறிது பொழுது உரையாடிக் கொண்டிருந்த மாத்திரையே யல்லது பிறிது இல்லை' என வஞ்சிப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள், 'வரப்பிலே கால் கண்டேன், என: நுமது சேரிப் புறக்கொல்லை வரப்பின்கண்ணே அவனது அடிச்சுவடு கண்டேன் என்றவாரும். 'ஆண்டும் ஒரு கருமப் பொருட்டு வந்ததன்றிப் பிறிதில்லை' என வஞ்சிப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள்; 'தாழையிலே கண்டேன் றலை'என: நும் ஊடலைத் தவிர்த்தற்பொருட்டு அவன் நும்மைத் தாழ்ந்து வணங்குங்கால் அவனது தலையினை யான் கரந்திருந்து கண்டேன் என்றவாரும். இனி, 'வரப்பிலே கால் கண்டேன்' எனத் தலைமகள் கூறிய வழி பரத்தையர் அவன் தலைவனாதலான் எமது சேரிக் கடைத்தலைக்கண் தமியனாய் வாற்பாலனே' என வஞ்சிப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள்', நும் ஊடலைத் தவிர்த்தற்பொருட்டு அவன் நும்மைத் தாழுங்காலத்துக் கண்டேன் அவனது தலைமைப்பாட்டினை என' என்றலுமாம். 'தலைமை கண்டேன்' என்பது-'கற்கறிக்க நன்கு அட்டாய்' என்பது போலக் குறிப்புமொழி-கால். ஆகுபெயராய் அதற்கு அருளெனப் பொருள் கொண்டு 'வரப்பிலே கால்கண்டேன்' என்பதற்கு-வாரா நின்ற நீர்ப்பெருக்கில் அவன் நும்மிடத்து வைத்த அருளுங் கண்டேன் என, பரத்தையர் கான்யாருடப்புக்குழி நீர் அவரை ஈர்த்து எழுக ஆண்டுத் தலைவன் தோன்றிக் கையாற் பிடித்தெடுத்துக் கரைசேர்த்தமை தோன்றக் கூறினாளெனினும் அமையும். தலைவிகூற்றாகிய மறுத்துரை மூவகைப்பட நிகழ்ந்தமை

யின் அவற்றிற்கு ஏவற்பரத்தையர்கூற்றாகிய வஞ்சித்துறைகளும் வருவிக்கப்பட்டன.

இதனாற் போந்த பொருள்:—என் கணவனை என்னை இகப்பித்து நும் வயத்தனாக்கினீர்; அஃது எவ்வாறு அறியப்பட்டதென்னில், அவன் பொழிலகம்புக்கு நுங்கண் கூடிவாழுங்காலத்துக் கண்டேன்; அஃதன்றி, அவனடிச்சுவட்டையும் நுமது சேரிப்புறக்கொல்லை வரப்பிற் கண்டேன்; அஃதன்றி, அவன் நும்மை வணங்குங்கால் அவனது தலையினையும் ஒளித்திருந்துகண்டேன்; ஆதலால், தெற்றென அறியப்பட்டது எனத் தலைமகள் காதற் பரத்தையரை நோக்கிப் புலந்து கூறியவாறாயிற்று.

இவ்வாறு வேறு வேறு கண்ணழியாது, உங்கண் அவன் வாழையிலே வரு அப்பிலே கண் கால் தேன் தாழ் ஐயிலே கண்டு ஏன்றலைக் கண்டேனெனக் கொண்டுகூட்டி, நும்மிடத்து அவன் வாழுங்கால் வாராநின்ற நீர்ப்பெருக்குப்போல வேய் காலாநின்ற தேனின் நற்சுவையைத் தாழ்ப்பதாய வியப்பினைத் தரும் இதழின்கண் உறுங் கண்டினை ஏன்றுகோடலை யான் கண்டேனென்றாளாக ஒரு முடிபு செய்யினும் அமையும். கண்-ஆகுபெயரான், வேயானியன்ற பாசனத்தை யுணர்த்திற்று. ஐ - வியப்பு; அஃது-ஆகுபெயரான், இதழ்மேல் நின்றது. பரத்தையர்க்கு இருமலும் ஈளையும் முதலிய நோய்கள் இயல்பாதலான், 'ஐயிலே கண்டு' என்பதற்கு - ஐ வளி பித்து என்னும் மூன்றனுள் ஒன்றாகிய ஐயினில் எழாநின்ற கண்டு என இழித்தற் குறிப்பாகக் கூறினுமாம். ஏன்றுகோடல் - ஈண்டு, பருகுதல்.

இனி, இவ்வாறன்றி, வனத்தின்கண் கணவற்காணா திழந்தாளாக அவ்வனங் காவல்பூண்டுறையும் அணங்கினை யெதிர்ப்பட்டு 'என் கணவன் போன வழி அறியீரோ' எனப் பொறையுயிர்த்த தலைமகள் வினாய வினாவும், 'நெருநலிற் றலையீன் கதலியை நோக்கி நின்று என்னோடு ஒரு மாற்றங் கூறினான்; அப்பொழுது நுங்கணவன் கருத்தை அவ்வாழையின்கட் கண்டேன்; இற்றை ஞான்று புனத்து வரப்பின்கண் அவனது அடிச்சுவட்டைக் கண்டேன்; அஃதன்றி, அவனது தலைச்சுற்றுக் கூறையும் தாழைமரத்தின் மேல் வைத்திருப்பக் கண்டேன்; இவ்வளவே யான் அறிந்தது என வனத்தணங்கு இறு[illegible]கும் இறையுமாகப் பொருளுரைத்தலு மொன்று. இப்பொருள் கொ[illegible] 'நின்கணவன்' எனப் பாடம் ஓதுக. 'கந்தமலர்ப் பூங்குழலீர்' என்[illegible] வரைக்கூறும்பன்மைக்கிளவியாகக் கொள்க. பின் வந்த 'கண[illegible] லும், 'தலை'யும்-ஆகுபெயர். வாழையும் தாழையும் - திணைமயக்க[illegible] யின. ஏகாரங்கள் - அசை.

சங்கமரீஇய சான்றோர், அவரோடு ஒருதன்மையரா[illegible] ய்த இலக்கணத்தின் வழாத செய்யுட்களின் பொருளு[illegible] பாற் கேட்பின் அமையும்: 'வாழையிலே,' 'தா[illegible]

2

கத்து இழிவழக்குக்களும், 'எந்தனங்கள்' என்றற்றொடக்கத்துச் சந்திவழுவும், ஒருமையும் பன்மையும் மயங்கக்கூறுதற் றொடக்கத்துப் பால்வழுவும், 'எந்தனங்கள்', 'நங்கணவன்' என்றாற்போலும் எதுகைவழுவும், பருப்பொருளும், வெளிறிய சொல்லும் முதலிய குற்றங்களை யுடையவாக இலக்கணத்திற் புதுக்க இன்னோரன்ன செய்யுட்களை இவ்வாறு செய்யுட்செய்ய வல்லாரைக் கேட்க அமையுமல்லது, எம்மனோரையும் அவரோடு ஒருவராக்கி இவற்றையும் ஒன்றாகக் கருதிக் கேட்டல் அமையா தென அறிக. இனி, இச்செய்யுட்கு இலக்கண முறையான் விதிகூறி வழுக்களை யமைத்துக்கொண்டு இன்னும் பொருள் விரித்து உரைத்தனமாயின், அத்திறம் அறியவல்லார் ஆண்டு இன்மையின், உரைத்தில மென்க.

AN ASTRONOMER.
வானசாஸ்திரி.

ஒருநாண்மாலைக் கடற்கரை சென்றிருந்தயான், வீட்டிற்குத் திரும்பிவரும் பொழுது, எனது நண்பரும் வானசாஸ்திரப் பயிற்சியையே தமது தொழிலாகக்கொண்டவருமான ஒருவர். என்னை விளித்துத் தாமேதோவரைந்துள கடிதக்கட்டொன்றினை யென்கையிற்கொடுத்தனர். 'ஐய! 'ஈதென்' என யான் வினவலும் அதற்கு அவர் "யான் எனது நக்ஷத்திர கணிதசாலையிலிருந்து வானிடைத்தோன்றும் கிரகங்களையும் உடுக்களையும் உற்றுநோக்கும் ஸமயங்களில் என் மனத்திடைதோன்றிய சிற்சில கருத்துக்களை இதன்கண் வரைந்துளேன். இவற்றைத்தக்கவாறு ஒழுங்குபடுத்தித்தரல்வேண்டும் என்று கூறிப்பின்னர் அவர் என்னிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றனர். யான் வீடுசென்றதும் அக்கடிதக் கட்டினைப்பிரித்து மிக்க ஆவலுடன் படித்துப்பார்த்தேன். அவற்றுட்குறித்த விஷயங்கள் யாவும் ஒருவிதத்தொடர்பு பற்றியவையாயிருந்தமையின் யான் அவற்றையொன்றும் பிறழாமலீண்டுத் ...லே சிறப்புடைத்து என்று அவையிற்றினை யெழுதுகின்றேன்.

...டா! ஈதென்னகருமேகம் ஆகாயத்தை மறைத்துவிட்டதே! அத... உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த நக்ஷத்திரமும் மறைந்துவிட்... ...ன்செய்வாம்? சீ? இவ்வளவுகாலமாய்க் காத்துக்கொண்டிருந்த ...து மனோதைரியத்தை இழக்கலாகாது. 'முயற்சியுடையார் ...' இடைவிடாது முயற்சிசெய்யின் எல்லாம் வல்ல இறை... ...த்தை நிறைவேற்றுவார். இந்தமேகம் சிறிது நேரத்... ... வருடக்கணக்காக மனச்சலிப்பின்றி இந்த நக்ஷத்

திரவாராய்ச்சிச்சாலை*யின் தலைமிசைநின்று கண்பூத்துப் போகுமளவும் தூர திருஷ்டிக்கண்ணாடியின் வழியாய் வானைநோக்கி நின்ற நாம், கடவுளின் அருளைத் திண்ணமாய்ப்பெறுவோம். எத்தனையோ இரவு தூக்கமற்றுப் பனியால் நனைந்து குளிரால் விறைத்து நின்றுளேம். மாநுடர்க்குரிய சுகம் பலவற்றையும் மறந்தேம். யாம் பிறந்த மண்ணினை மறந்து ஏனையகிரகங்களையும் உடுக்களையும் ஆராயப்புகுந்து நின்றேம். ஆயினுமென்? நமது பெயரை உலகில் நிலை நாட்டல் வேண்டுமென்றே? மேலும் நமதெண்ணங் கைகூடுமாயின் நமக்கு உண்டாகும் புகழ் அளவிடற்பாலதோ? தன்னை யெதிர்த்தபலர்க்குந் தானொருவனாக எதிர் நின்று சமர்புரிந்து பாற்கடலைக்கலக்கிய மந்தரம்போற் சலிப்பின்றி நின்றுவென்ற வீரனின் புகழினும் நமக்குண்டாகும் புகழன்றோ சிறப்புடைத்து? அவனினுஞ்சிறந்த வீரன் ஒருவன் தோன்றுவானாயின் அவன்புகழ் அழியுமன்றே? நமது புகழோ ஊழிதோறும் நின்று நிலவும். எக்காலத்தும் அழியாப் புகழ் அன்றோ அது? வீரன்பெறும் வாகைமாலையினும் சிறந்ததோர் வரிசை பெறுவாம்.

"இன்னுஞ்சிறிது காலத்திற்குள் பலரும் நம்மைப்பற்றிக்கூறும் புகழ் மொழிகள் நமது காதில் விழுவதால் நமக்கு உண்டாம் மனக்களிப்பும், கடவுளின் உட்கருத்திற்கிணங்க நாம் நடந்து உலகிற்பிறந்ததாலாய பயனாகிய புகழ்பெற்றதாலுண்டாகும் திருப்தியும் நமக்குத்தவறாமற்கிடைக்கும் - எனினும், இன்னும் பலநூற்றாண்டுகள் சென்றபின் அக்காலத்துச் சான்றோர்களாற் சுட்டிக்காட்டப்பெறும் பெருமையைப்படைத்தல் பேரானந்தம் பயக்கும் என்பது நிச்சயம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தபின்னர், வானசாஸ்திர வல்லுநரும் ஏனையோரும் ஆகாயத்தில் தோன்றும் ஒரு நக்ஷத்திரத்தினைச் சுட்டி நமது பெயரையும் உடன் கூறுவாரெனில் நமது புகழ் வானகத்தொளிரும் மீனினந் தொலையுமளவும் நிற்குமன்றோ? அக்காலத்தோர் சுரகுருவாகிய வியாழன்றன் பெயரையும் அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன்றன் பெயரையும் எவ்வளவு பெருமையுடன் உச்சரிப்பார்களோ, அவ்வளவுபெருமையுடன் நமது பெயரையும் உச்சரிப்பார்கள் என்றால், நமது புகழ்நிலைபெற்றதாவதோடு நாமும் தேவகணத்து ளொருவராயெண்ணப்படுவோம். இத்தகைய புகழினை எவ்விதத்தானு முயன்று பெறுவேமாக.

"அழியாப்புகழ் என யாம் கருதியதும் பொய்த்தோற்றத்தையோ? பவளப்பாறை யொன்றைக்கட்டும் பலகோடி பவளப்பூச்சிகளுள் ஒவ்வொன்றும் இவ்வளவிவ்வளவு பாகத்தை நிருமித்தது என்று கூறவேண்டுவது அவசியமா? ஒவ்வொருமனிதனும் தன் பெயரை உலகத்தார் எக்காலத்தும் கூறவேண்டும் எனமுயலுதல் சாத்தியமா? அங்ஙனம் கூறப்படின் அதனால் அவன் அடையும் பயன்தான் யாது கொல்? மனிதசமூகத்திற்கு நம்மாலியன்றவளவும்

* Observatory.

பயன்பட்டு நிற்பின் அதுவே நாம் இவ்வுலகிற்செய்யவேண்டிய கடமையாகாதோ? நாம்வழியருகில்வைத்து வளர்த்தமரத்தடியில் வேறொருவன் தங்கியிளைப்பாறலாகாதோ? இன்ன மனிதன்வைத்து வளர்த்தது என்று அவன் கூறவேண்டுமா? நாம் ஏற்றிய தீபவொளியால் மற்றவன் ஏன்பயனடைதல் கூடாது? தீப மேற்றியவர்தம் பெயரால் அவனுக்குயாது பயன்? அன்ன சத்திரங்கட்டுபவர் அதன் கண் வந்துதங்கும் பிரயாணிகட்கு உணவிடுதலால் மாத்திரம் தாம் மற்றையோர்க்குப் பயன்பட்டவராகாரோ? சத்திரமுகப்பில் தமது பெயரைத்தீட்டிவைத்து யாவருங்காணுமாறு செய்வதுதானோ தமது கடமை? புகழ் என யாம் கருதியது பொய்த்தோற்றந்தான். ஒருவரும் தன்னையறியாமற் பிறர்க்குப் பயன்படுவானே தலையாய மனிதனுவான். நெருப்பை நாம் உபயோகப்படுத்தும் விதத்தை நமக்கு முதன்முதல் கற்பித்தவன் யாவன்? வண்டிக்குச் சக்கரமிட்டா லினிதுருளும் என்பதைமுதலிற் கண்டுபிடித்தோன்யாவுன்? யானை குதிரைகளை முதலிற் பழக்கி மனிதர்க்குப்பயன்படும் பிராணிகளாகக் காட்டியவன்யாவன்? இவர்கள் தம் பெயரை யுலகிற்காட்டாமல் தமது செயலையும் செயலின் பயனையும் உலகுள்ளளவும் நிலைபெற நாட்டியேகினர். அவர்களைப்போல் மற்றையோர்க்குப் பயன்பட்டு நிற்பாரன்றோ உலகில் நம்மைப் பிறப்பித்த கடவுளின் உட்கருத்திற்கிணங்க நடந்தவராவார்?

(இன்னும் வரும்.)

ந. பலராம ஐயர்.

THE CULTURE OF THE INTELLECT.

உள்ளப் பயிற்சி.

IX. மொழி நடையும் பிரசங்கமும்.

சிறுவர்களின் பள்ளிக்கூடக் கலாசாலைப் பயிற்சியில் அடிக்கடி புறக்கணிக்கப்படும் மிகச்சிறந்ததோர் விடயம், நயமும் இனிமையுமுற்ற சொல்வன்மையுடைமையாம். ஆதலின், மொழிநடை ஆக்கத்தையும் பிரசங்கத்தையும் பற்றிச் சிற்சில குறிப்புக்கள் ஈண்டெடுத்துவிரிப்பாம். மனிதன் இயற்கையாகவே பேசும் வலியுடையோன். சீரிய பயிற்சியானெய்தும் இவ்வியற்கை ஆற்றலின் முதிர்ச்சி காரணமாக வெழும் சொல்வன்மைக்குற்றதோர் சிறப்பன்றோ உயர்ந்த மொழி நடை. மொழிநடை யாக்கத்திற்கு வேண்டிய நற்பயிற்சி நிச்சயமாகவே மொழிவல்லோருடனும் சிறந்த நூலாசிரியர்களுடனும் ஊடாடிப் பழகுதலாம். ஒருவனது சொற்றொகை எப்போதும் அன்றி, இளமையில் முழுவதும் அவன் நாடிக்கூடும் மக்கட்டொகுதியைச் சார்ந்

துளது. ஆகவே, மிக்க வுயர்வும் சொல்வன்மையும் வாய்ந்தவர்களின் மிகச்சிறந்த கட்டுரைகளில் நன்கு பயிலுக. அவரது மேம்பாட்டைச் சிறிதளவேனும் பற்றத் தவறற்க. ஆயின் அடிமைப்பட்டார் போன்று ஒருவரது சொல் நடைப்பாட்டைப் பின் பற்றுதல் வேண்டாம். ஒவ்வொருவரது மொழிநடையிலும் அவ்வவரது முகக்குறிகளிற்போன்று ஒருவகைச் சிறப்பியல்புளது. அதுபோற்றிக் கோடற்பாற்று. அன்றி, கருத்தமைப்பின்றித் தனியே கேவலம் மொழிநடையிற் பயிறல் இயலுமென அதனைக் குறித்து மிகவுங் கவலற்க பொருள்களை மிக்க நயமும் சாதுரியமும்படக் கூறுவதிற் காட்டிலும், சொல்வதற்குச் சிறந்ததும் தகுதியுமான பொருட்பேற்றில் மிகக் கவலை கொண்மின் இதனை யடுத்தே, 'சொல்லுவதற்கு ஏதாயினும் பொருளுளதாயிற் கூறுமாறு தானே புலப்படும்' என்று யவனச்சிறுவர்களுக்கு ஸாக்ரடீஸ் புலவர் சாற்றியதில் மிகவும் நல்ல கருத்துளது. இதைப்பற்றியே பிற்காலத்திற் கீதையெனு மேற்புல விஞ்ஞானியும் ஜெர்மானிய தேய மாணிக்கருக்குப் பின் வருமாறு கூறுகின்றனர் :—

> செம்பொரு ளுட்ட மேசெய் சேரொலி மூட னுகேல்
> நம்பொருள் கனியிற் சொற்கள் நண்ணிடும் வரம்பொன் றின்றி
> இம்பருன் மனத்திற் குண்மை யியையுநுன் நாவு மேவின்
> நம்புதி சொற்க ளுக்கா நாடுத லெவன்கொ லம்மா?

ஆயினும், இத்தகைய வரையறைகளோடும் நல்ல மொழிநடைக் கறிகுறியாகிய தெள்ளிய ஒழுங்கும், அழகிய வியக்கமும், பொருட்செறிவும் பல்வகைய சொல்லமைப்பும், உடைய நமது கருத்துக்களை ஏட்டில் வரையும் வழக்கத்தை நீவிர் எவ்வளவு முயற்சி செய்தபோதிலும் அவையனைத்தும் அதிகமெனக் கருதல் முடியாது. ஆனால், கல்விப்பயிற்சி யடைந்த மக்களுக்கு இத்தேயத்தில், அன்றி, மிதமான மனக்கட்டோடு கூடிய எல்லாத் தேயத்தவர்களுக்கும் வரைந்து வைப்பது பேசுவதற்குற்றதோர்படி போன்றதாம். பாகவதர், நியாயவாதி, இராஜ்ஜிய நூல்வல்லோர் போன்றபேசுந்தொழிலியற்கையிலுடையோர்களே யன்றி, சுவாதீன உரிமைவாய்ந்த தேயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் எப்பொழுதேனும் தன்னுடைய கொள்கைகளை வெளிப்படையாகப் பிரசங்கம் செய்யவேண்டி வரும். இச்சக்தியைக் காலத்திலேயே ஒருவன் கைப்பற்று தொழிவானாகில், பிற்காலத்திற் கருத்தை வெளியிட்டுரைக்கும்போது ஒருவித அலங்கோலத்திற்கும் மலைவுற்ற தன்மைக்கு மிடனும். இந்நிலை பெரும்பாலு மியற்கையிலுண்டாவ தன்றெனினும், போலியாகாது. ஆதலின், கடித வரைவினிலேயே அடிமைத்தனமாய்ப் பற்றடையும் தன்மையைத்தக்க காலத்திலேயே நீக்க முயல்வது பெருங்காரியமாம். முன் பிளேடோ புலவர் ஊகித்தவாறு இக்காலத்தில் நற்பயிற்சி பெற்ற அநேகர் இதன் காரணமாகவே பயிற்சியற்ற காட்டுமிராண்டிகளினும் இயற்கையற்ற பாவனைப்பேச்

சைப்பெற்று வாக்கு வல்லபத்தை யிழக்கின்றனர். சிறுவர்கள் தங்கள் கருத்துக் களை ஒழுங்குடன் அணிவகுத்து எட்டின் உதவியினின்று அவைகளை உறுதி யுடன் பற்றப்பயிற்சியடைய வேண்டும். கண்ணிற்படத்தக்க சில முதற்குறிப் புக்கள் தீட்டப்பட்ட சீட்டொன்று தொடக்கத்தில் ஞாபக சக்திக்குற்ற துணை யாகலாம். ஆயினும், இயன்ற மட்டும் இத்தகைய உதவியினையும் ஒதுக்குவ தே நன்மை. பேசவெழுவோன் தன் சபையோர் முகங்களை எப்போது மெதிராக நோக்கியிருத்தல் வேண்டும். ஒரு காகிதத்தின்கண் ஒரு புறநோக் கஞ் செலுத்த வேண்டி யிருக்கும்பொழுது இஃதியலாததாகும். இந்தப் பயன் பெற்ற வழக்கத்தைப்பெறக்கலர்சாலைகளில் முகஞ்செய்து கிடக்கும் தர்க்க சங் கங்களைக் காட்டிலும் பயிற்சிக் குற்ற சாலை வேறொன்றுமிலது. மீட்டும் மீட் டும் பயிறல் சாதுரிய முண்டாக்கும். சாதுரியமோ ஒருவகை மனவுறுதிப்பாட் டிற் கிடனும்; வெளிப்படையாகச் சங்கமொன்றிற் பிரசங்கஞ் செய்ய வேண் டுழி இளைஞனொருவனுக்கு இயற்கையிற் றோற்றும் நாணமும் பின் வாங்குந் தன்மையும், அவன் பேச்சை முடக்கி இடையூறு செய்யுமட்டில் நின்று பின் னர் மறைந்துபோம். எட்டுணையும் நில்லாது அவை மறைந்துபோவது அத்துணை அவசியமில்லை.

பேசும் சிறுவனொருவனிடத்தில் நடுக்கத்தொடுகூடிய நாணத்தைக்காட்டி லும் எதற்கும் முன் வருதலும் எதனிலும் நுழைதலும் கொடுமையுள்ள பெருங் குற்றமாம். பல்வகைப் பகுப்பினரான தன் சோதரர்களின் கருத்துக்களில் தன் சொற்கள் ஏறவல்லனவெனக் கருதப்படலானும் ஏறவேண்டுமாதலானும் பிரசங்கஞ் செயுமொருவன் தன்னிலையின் காரணமாக ஒருவிதப் பொறுப்புற்ற வனாகின்றனன். அத்தகைய பொறுப்புடையவனா முணர்ச்சியை அவன் அக ற்றி ஒதுங்க ஒருபோதும் நசைகொள்ளா திருக்கக்கடவன். ஆனால், பேசும் மொழியின் ஆற்றலின் காரணமாக வெழூஉம் மதிப்புடன் கூடிய இம்மன வொடுக்கம் பிணியுற்ற கவற்சியாயும், மந்தமான ஒருவித நேர்மை அடைவதன் பொருட்டு உண்டாகும் மங்கிய வியாகூலமாயும், சீரழிவதாகில், அவன் தன் னைப்பற்றிச் சிறிதேனுங் கருத்துணர்வில்லாது விஷயத்தை நன்கு தேர்ந்து தன் வசப்படுத்தி, தான் பேசுவதனாற் சிறிதேனும் நன்மை பயப்பதாகிய வுண் மைக்கோட்பாட்டொடும், பிரசங்க பீடமேலாதல், வேதிகைமேலாத லிவரக் கடவன். பின் கடவுளை நம்பிப் பேசக்கடவன். இஃதேயா மறிவுறுத்த வேண்டி யதாம். ஆனால் தெளிவுற்ற சொல்வன்மை பெறுவதற்கு உரைபெறும் சொற் சாதுரியம் வாய்ந்த நாவலனொருவனிடத்திற் கற்க வேண்டுவது ஒன்று மில தென்பது இஃதனைத்தினின்றும் போதருங் கொள்கை யாகாது. கேவலமறி வுற்ற பேச்சுத்திறம் ஓரியற்கைப்பேறாகும். அதனைக்குறித்து ஒருவிதக் கவற்சி எய்தலும் வேண்டாம் என்று மட்டுமே கருதியுரைத்தேம். சீர்திருந்திய பிர சங்கஞ்செய்தல் படையேற்றல் அல்லது நடனஞ்செய்தல் போன்ற ஒரு

சாமர்த்தியம். அதனை விருத்திசெய்தற்குப் பெரும்பாலும் விசேஷப்பயிற்சி இன்றியமையாததே.

X. நூல்களைத்தெரிந்து பயன் கோடல்.

நூல்கள் மெய்யறிவு புகட்டும் ஊற்றுக்களல்லவென முதன் முதலிற்சாற்றினேம். அற்றேனும் ஜனசமூகத்தின் தற்கால நிலைமையில், வாலிபர் மனத்தைப் பண்படுத்துவதில் நூல்கள் வெகு தூரம் பயன் படுகின்றன. அன்றி அவ்வாறு பயன் படுவது தொடரவேண்டியதுதான். ஆதலின் நூல்களின் பயனையுந் தெரிந்தெடுக்கு மாற்றையும் பற்றிச் சில விடயங்களை ஈங்கெடுத்து விவரிப்பாம். புத்தகசாலைகளிற் கணக்கற்ற நூல்களைச் சுமத்தியிருந்த போதினும், ஒவ்வொரு பிரிவினும் சிறந்த நூல்கள் மிகவுஞ் சிலவேயாம். விஞ்சுவன வனைத்தும் துணைக்கருவிகளாகவாதல், சுற்றும் அடி மரத்திற்கு நற்பயன் பயவாது தீங்கு விளைக்கும் அவரைப்படர் கொடியை யுறழ்ந்து உரிஞ்சி வளர்வன போன்ருதல், இருக்குமே யன்றி மற்றல்ல. முதன் முதலில் இவ்விடயத்தினை மனத்தில் நிறுவுதல் வேண்டும். உதாரணமாக இதனை எடுத்துக்கொள்வோம். இந்து மதத்தொடக்க முதற்கொண்டு அம்மதக் கொள்கைகளைச் சார்ந்து இவ்வுலகில் எத்துணை நூல்கள் கோடிக்கணக்காய் வரையப்பட்டு வெளிவந்துலவுகின்றன. இயல்பாகவே, எல்லாவற்றிற்கும் ஆதரமாகிய பகவத்கீதையினைக்காட்டிலும் அவையிற்றினுள் மிகுந்த அல்லது சிறந்தபொருள் ஒன்றுமில்லை. நாளைக்கே அவையனைத்தையும் அழற்கட்பெய்தாலும் இந்து சமயம் மிகக்கேடின்றி நிலைநிற்கும், அன்றி அதுகாரணமாகச் சில்வகையில் அம்மதம் மேம்பாடு அடைதலுமாம். தங்கட்குரியகாலத்திற் பெருமுழக்குஞ் செய்து விளங்கிய கற்றறிநூல்கள் பலவற்றுள் எவ்வளவு அறிவுடைமையுண்டோ அவ்வளவு அறியாமையும் உண்டு. பல நூல்கள் வரம்புகடந்து பயனற்ற வீண்பேச்சாற் சாலவும் பூரித்திருக்கின்றன. ஆதலாற் சிறந்த கருத்துக்களுக்கும் மேதக்க உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டினிற்கும் தலையூற்ருய் முதற்கருவிகளாம் இறப்பச்சிறந்த நூல்களையே கைப்பற்றுக. அற்றேல், அவற்றின் சால்பைத்தெளிவுறவைக்கும் மாத்திரையில் தெளிவறவைக்கும் கணக்கற்ற உடன்வரும் வீண்மொழி பயிலும் நூல்களை ஆர்வத்தொடுந்தவிர்க்க நீவிரேயறிவீர். சமயநூலிற் பயிற்சியடைந்த சிறுவனெருவனுக்கு இக்காலத்தில் வந்துள போதனைத் தொகுதியைக்குறித்து வழுவழுப்பாய்ப்பேசும் வன்மையைக்காட்டினும் வடமொழிப்பகவத்கீதையினை மனப்பாடம் படுத்திவைத்துக் கோடல் மிகவு மின்றியமையாததாகும். நன்றே அவையனைத்தும்; ஆயின், நாடும் பொருள் அவையனைத்து மாகா. இந்துமதக்கொள்கையின் ஒங்கிய பயிற்சிக்கு அவையிற்றினை அற்பமென வுன்னி விலக்கலாகும். அற்றன்று பகவத்கீதை. ஆதலான் மானுடச்சிந்தனையின் சரித்திரத்தையும், மக்கள் அதிர்ஷ்ட வேறுபாட்டையும் மாற்றியொழித்த தூய்மை

யானநூல்களைக் கண்ணுக்குமுன்னிறுவுமின். அரசியல் நூலுணர்ச்சிக்குத் திருவள்ளுவரிற் பயிறல் வேண்டும். கணித சாஸ்திரத்திற்கு இலீலாவதி நூலோரையும், தத்துவத்திற்குச் சங்கரரையும், சமயநூலினிற்கு இராமாநுஜரையும், செய்யுட்குக் கம்பரையும், இயற்கைநூலிற்கு வராகமிகிரரையும், நோக்குமின். ஆராய்ச்சிக்காரணமாய் அரிய வுறுதிப்பயன் பெருவிடினும், பரந்து விரிந்து மக்கட்போலிக் கருத்துக்களை மறுத்துரைத்தும், அவர்தம் கருத்துச்செயல்கள் மிக்க இயைபையெய்தும் வண்ணம் மனமெழுப்பியும், தங்கள் காலத்திற் பயன்பெறவாழ்ந்த பெயர்பெற்றமானவரையும் உற்றுநோக்கியாராய்மின்; வித்தியா ரண்ணிய சுவாமிகளும், ராமதாச சுவாமிகளும், இவ்வகுப்பினருளடங்குவர். ஆயினும், கருத்துஞ்செயலுஞ் செறிந்தியலும் உலகத்தின்கணுள்ள இத்தகைய சுயவுணர்ச்சிபெற்று புதுவதுவெளிப்படுத்துவோரிடத்து உற்றபழக்கமெய்த நீவிர்ஊக்கமுடன் நசைகொண்டாலும், கலைப்பயிற்சியின் குழவிப்பருவத்தில் இயற்கையாகவே, அவர்களைப் பற்றித்தெருள எப்போது மியலாது என மிக்க ஆகுலம்பட உணர்வீர். அவ்வுயர் நிலத்தோரைக்கைப்பிடித்து வணங்க நீவிர் சிலபடிகள் இவர்தல் வேண்டும். சிறுநூல்களே அப்படிகளாகும். ஆதலான் நூலாதாரங்களை எள்ளற்க. அவை உமக்கு அறிவெனும் பெருங்கோசத்தை அணுகுவான் உற்ற இன்றியமையாத செல்வழியாம். அவையிற்றினை சேமமுடன் தாவி அப்புறத்துறுதல் இயலாது. மற்று, ஒரு பாஷையைக்கற்பதில், விரிந்ததோ ரிலக்கணத்தைக் காட்டிலுஞ் சிறுநூலொன்றை எடுத்துக்கொண்மின். உயிருள்ள மக்களது உடல்நூலிற் செறிவுற்ற தசையின் பண்பை ஆழ்ந்து உணருமின். அங்கங்களினடக்கம் எலும்பு, உறுதியுள்ள கட்டுக்கோப்பு, ஆகிய இவையிற்றில் மிகவுந்திருந்திய வுணர்ச்சி அடைவதுபோல, இலக்கணத்தில் முதனிலைகளினும், உறுப்பிலக்கணத்திலும், பெயர் வினைகளினியக்கத்திலும், இடையுரிகளின் பொருத்தத்திலும் முன்னர்ப் பழகிப் பின் நுட்பமான இலக்கண விஷயங்களில் நுழைதல், வேண்டும். ஆதியிலிது கடினமெனத் தோற்றினும், பின் நேரும் இடர்பாட்டினைத் தவிர்க்கும். ஆயினுஞ் சிறுநூலினை அடியோடு கற்பதிற் பொருளறியாது மனத்திற்றிணிக்கும் வகையினை ஒழித்தல் வேண்டும். சந்தேகமின்றி சில விஷயங்களை அம்மனப்பாட முறையினுனே கைப்பற்ற வேண்டியிருக்கும். ஆயின் அவ்விஷயங்கள் சிறந்தனவாகா. அவையிற்றின்கட் பயிற்சியடைதற்குற்றது ஒன்றுமின்று. அவ்வகை மனப்பாடஞ்செய்தல் கேவலமறிவில் செயல். பகுத்தறிவு பெற்ற பிராணி அதனைக்குறித்து வெள்கல் வேண்டும். எவ்வளவு அடிக்கடி பொருள் நோக்காது பல்காற் சிந்திப்பது வழங்கிவரினு மவ்வாறு செய்தல் அவசியமன்று. தானேசிந்திப்பதைக்கற்க இயலாதவர்கள், அல்லது, கற்கமனமில்லாதவர்களே அதைப்புகலிடமெனக்கொள்வார்கள். மற்று, இயன்றமட்டும் படிக்குமுன், அல்லது, படித்துவரும்போதே யாவது சிந்திக்கவேண்டும் என்பதே யாமறிவுறுத்துவோம், பொருள்தெரியாது

கற்கும் அவ்வழிப்படி நன்னூலின். 462. சூத்திரங்களையும் மனப்பாடஞ் செய்து கோடலினும், உமக்குள்ளேயே ஒரு சூத்திரத்தின் பொருளை உதாரணமுகத்தான் ஆராய்ந்து நீவிரே அறிவீராகில், உமது பகுத்தறியுமாற்றலினைச் சாலவும்பண்படுத்துவதாகும். இதனையடுத்து நூலினைக்குறித்துயாமறிவுறுத்தத்தக்கது யாதெனிற், கூடியமட்டும் ஒழுங்குபெறவும், காலக்கிரமபடியும் நீவிர் சற்றல்வேண்டுமென்பது. ஒழுங்கின்றி விஷயங்கள் மனதிற் குழுவித்தங்கா. பிறப்பு வளர்ப்பு முறையே மிகவுமியற்கையும் போதனையும் பொருந்திய நேரிய வழியாம். ஆயின், இயல்பாகவே இவ்வொழுக்கமுறை மற்று, எவ்விதியுமே, வரையறையின்றி எங்கும் பொருந்துவதன்று. முறைப்பட்டகல்விக்கு விலக்கு முன் விருப்பத்தால் ஏற்படும். சரித்திரத்தின் தனித்த வொரு காலவெல்லையில் பயிற்சியடைய இயற்கையில் ஒரு பற்று அடைவீராகில், எவ்விதத்தினும், அப்பயிற்சியை அடைமின். திருத்தமாயும் செவ்வையாயும் மட்டுமதனைச் செய்வீராக. திண்மையுடன் பற்றிக்கொண்ட தொடரின் பிணைப்பு ஒன்றே தகுதியாகிய இயைபால் விரைவினில் மற்றவைக்கும் வழிகாட்டும். பற்றுள்ள ஒரு விஷயத்தினின்று மற்றொன்றினுக்குச் செல்லச் செல்ல அவையிற்றினைத் திட்டமான காலத்தொடர்ச்சி யொன்றாற் றொகுத்து அமைக்கவேண்டுவதை நீவிரேயறிவீர். பொதுப்பட்ட விஷயவறிவினுக்கு தொடர்ச்சியற்ற ஒருவிதப்படிப்பு இடைக்கிடையே வழங்கலாகும். ஆயின் அத்தகைய படிப்பு மனதிற்கு வேண்டியபொழுது போக்கினை, அல்லது, பயன் பெற்ற அலங்கரிப்பைச் சார்ந்தது. மனதைப் பண்படுத்தும் நோன்மையதன்கண் ஒரு சிறிதுமில்லை. தற்காலத்தில் மிக்க பிரமை அடையப்படும் அத்தகைய படிப்பு மனதிற்குப் பயன்படாது, மற்று இன்னுசெய்யும். பதினாறும் பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்த மிக்க நிபுணர்களுக்கு நாம் அடையும் கணக்கற்ற நூல்கள் கிடையா. ஆயின் உடையனவற்றை மிக வான்ற பயன் படுத்தினர். கேவலம் பலவட்டரையாய்ப் படிப்பவர் படிப்பு புல்வெளியிற்றிரியும் ஆடு ஒவ்வொன்றினும் வாய் வைத்து இறுதியில் ஒன்றையும் உட்கொள்ளாதிருப்பதை ஒக்கும். மற்று எடுத்தநூலை இடையிற் சுவை யுடைத்தாகாது போனபோதிலும் விடாது நின்று ஒரு முறைக்குப்பன் முறையாய்ப் படித்து முடித்து நூற்பொருள் காண்போனே நேரிய படிப்பாளி எனப்படுவோன்.

XI சிறப்புக்கல்வி.

பொதுப்பயிற்சி யடைவான் நோக்கமுடன் படிப்பதற்கு எதிரான திட்டமாய் அவ்வத்தொழிலினிற்கடுத்த படிப்பைப் பற்றிச் சில குறிப்புக்கள் கூறுதல் பயன் பெறலாகும். நம்மவர்க்குள் 'உத்தியோகப்படிப்பு' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும். அவ்வவர் கொண்ட தனித்த தொழிலினைத் தடையின்றிக் கற்கத் தொடங்கச் சில சிறுவர்களுக்கு இயற்கையில் ஒரு வித ஆசைப்

பெருக்கம் நிகழ்கின்றது. ஆயின் இளைஞர் நிபந்தனையின்றிக் கொள்ளுமிக் கருத்து ஐயமின்றிப் பெரும்பிழையேயாம்; தொழிற்பயிற்சி பெற்ற மக்கள் அனுபவமும், தொழிற்பயிற்சி மேம்பாட்டின் வரலாறும் பெரும்பாலுமங்ஙனம் தெருட்டலாமென்க. ஏனெனில் முதன்முதலில் தனது தற்காலநிலைமையில் பயனற்ற புனைவு மற்றுத் தடையெனக் கூடக்கருதத் தகுதியுள்ளனவே பின் வரும் தனது தொழிற்பயிற்சியில் பெரும்பாலும் அரிய உதவிகளும் மிக்க பய ன்படும் துணைக்கருவிகளுமாமென்று அறிவுடை வாலிபனொருவனுக்கு அற்ப ஆராய்வு தெருட்டும், பாஷைகளுக்கு இவ்விஷயம் விசேஷமாய்ப் பொருந் தும். இவை ஆதியில் பொருள்களை உறுதிப் பாட்டொடு அறிவதற்கிடையூறு களாய்த் தோற்றும். ஆயினும் தனது தொழிலினுக்கடுத்த உணர்ச்சியின் பரப்பை விரித்து, அதன் வேரை ஊன்றச் செய்யச்செய்ய அவனுக்கு அவை மிகவுமின்றி யமையாதனவாகும். எப்பொழுதேனும் பாஷா உணர்ச்சி வரம்பு கடந்து கொண்டாடப் பட்டிருப்பின் அது தனித்த பயனெனக் கருத ப்பட்டபோதே யாகவேண்டும். தெளிவுற்று ஆய்வோர் கரத்தில் பாஷைகள் கருவிகளாம் பண்பை மிசைப்படக்கொண்டால் இபலாது. மற்றும் கேவ லம் தொழிற்பயிற்சியின் கண் நிற்போன் குறுகிய நெஞ்சினன். அன்றி அத னினுங் கெட்டவன். ஒரு வழி நோக்குமிடத்து அவன் செயற்கை மனிதன் ஆன்ற இயற்கை மெய்ப்பொருளினின்றும் மக்கட்சேர்க்கையினின்றும் போத ரும் உறுதி பயக்கும் ஆற்றலினின்றும் விலக்கி ஒதுக்கப்பட்டு சங்கேத வசன ங்களுக்கும், குழூஉக்குறிகளுக்கும் இடமானவனாய்க் கழிகின்றான். ஜனச மூகத்திற் கேவலம் கேவலம் தொழிற்பசிற்சியில் மிகச்சிறந்த தேர்ச்சி யடை ந்தோன் எட்டுணை மதிப்பு மற்றவன் தனது செய்திறததில் தனது மானுஷத் தன்மையை ஆழ்த்தி இழந்தவன் தோல்வியாபாரியாயின் தோலினைக் குறித்தே எப்போதும் அவன் பேச்சு மாணக்கனாயின் ஓயாது சுருட்டுக் குடிப்பவனோடு புகையிலை நாற்றம் செல்வது போல் எப்போதும் நூல்களின் நிநாற்றத்தை வீசி இயலுகின்றனன். கேவலம் தொழிற்பயிற்சியடைய ஆவலொடு பாய்வ தை விட்டு மனமழுந்தச் செய்யும் தன் (உலகோர் கூற்றாகிய) கடையைக்கட் டச் சிறவனொருவன் ஆவலடைய வேண்டும். சுத்த தொழிற்பயிற்சியின் குறுக்கும் வன்மையை உணரும் நிலைமையை விரைவினிலவன் அடைவான். மிசப்பரந்த இடத்தில் மிக்க ஆசையுடன் அவன்பரந்து பார்க்கட்டும். ஆனால் ஒருவன்கேவலம் தொழிற்பயிற்சியில் மனம் வைத்து பொதுக்கல்வியினுக்கு தன்னுள்ளத்தில் இடம் பெறுவிட்டால் எத்தகைய விரிவுற்ற சிறப்புக்கல்வி யும் தனது தொழிலுளடங்கு வதனைத்தையும் அவனுக்குத் தெரிக்காதென்றும் மிகவும் திட்டமான தொழிற்பயிற்சி கூட தன் தொழிலின் மிகவும் இனிமை வாய்ந்து இறப்பச்சிறந்ததோர் பகுதியை அவனுக்குத் தெருட்டாதொழியுமெ ன்றும், அவனறியக்கடவன். அதாவது மேற்கொண்ட தொழிலின் சிறப்புப் பண்பு, மக்கள் கருத்துக்களும் மானுஷ மனோவிகாரங்களும் ஆகியவற்றின்

பொதுப்பண்பொடு நேரேகலந்தியங்கு மாற்றை அது விளக்காதென்பதாம். இதற்கு ந்யாயவாதியின் தொழில் தக்கதோருதாரணம். ஏனெனில் ந்யாய வாதியின் தொழிலின் உட்பிரிவுகள் பல வற்றினைப்பார்க்கிலும் மிகச்சங்கேத மாகவும், செயற்கைப்பண்புடையதாகவும் மக்கட்குரிய வனுதாபத்தினின்றும் நெடுந்தூரம் விலகியதாயும் இருக்குந்தொழில் வேறொன்று மிலது. அவ்வா றாயினும், சிலஉட்பிரிவுகளிலோ சட்டமுறை மக்கள் உரிமையும் சுயாதிகார முமாகும் ஆடரங்கத்திற் கடந்து பொதுப்பட்ட விஷயங்களில் ஊடாடுகின் றது. அவ்விஷயங்களிற் கையாடு முதலில் ந்யாயவாதி அத்தொழிலின்கண் கைதேர்ந்தோனாயிருத்தலினும் உலோக வியாபாரமுற்றவனாயிருப்பது பெரும் பாலும் சிறந்ததேயாம். இம்மாதிரியே வைத்யகமும் நுட்பமான சூழ்ச்சித்தி றனுடன் கலந்த மருந்துச் சரக்கின் பயனையும் அத்தொழிலினிற் கடுத்த நோ ய்க்கூறுபாட்டின் அறிவிப்பையும் போலவே மக்களியற்கையினையும் மக்கள் பண்பினையும் குறித்த அறிவினைச்சாரும் சமயநூலும் மிகவும் கடுமையான் வைதிகமாயும் மிகவும் திட்பமாய் நூன்முறைப்படியும் இருப்பின் சாதாரண மாய் ஒரு சிறிதும் மக்கட்குரியதன்றாய் சமயர் போக்கொடுமுரணும் தொட க்கத்திற் பார்வைக்கு எவ்வளவு கீழ் நிற்பினும் பொதுப்படிப்புற்றவன் இறுதி யில் சிறப்புக்கல்வியடைந்தோனை அவன் விரும்பும் தொழிலிலேயே வென்று மேற் செல்லுவன். இது பல்லோரனுபவத்தினும் விளங்கியதோருண்மை. ஏனெனில் பொதுப்பயிற்சியற்றவன் தான் வழக்கமாய் நோக்கும் சிறிய வெல் லையினின்றும் தன் வேலைக்கு ஆதரமாகும் விதிகளையாதல் தனது தனித்த தொழிலும், பொதுப்பட்டமக்களினனுதாபமும் மக்களின் ஆற்றலும் இவை யுந்தன்மையை யாதல் அறியான். ஜனசமூகத்தினூனும், தேசசஞ்சாரத்தினு னும் சிறந்த புலவரொடு கொள்ளும் பழக்கத்தினூனும், உண்டாகு மனுகூலங் களே கேவலம் சிறப்புக்கல்வியின் ஒடுக்கும் வன்மையினின்றும் பாதுகாக்கும் கருவிகளாம். முக்கியமாய்ப் பாவலருடனும், சரித்திரகாரருடனும் ஊடாடு தல் வேண்டும். அவரது கலப்பற்ற மானுடத்தன்மையுற்ற கருத்துக்களான இவ்வுலகின் உயிர் நிலையைச் சிறப்பித்து அனுதாபத்தொடு கூடிய அறிவை அவர் பரவச்செய்கின்றனர்.

ச. கி. சுந்தராசாரியன்.

VEDA'NTA DE'SIKA.
வேதாந்த தேசிகன் வைபவம்.

நேரிசைவெண்பா.

காசினியோர் குற்றங் களைவான் கருதிய நம்
மாசில்புகழ் வேங்கடவன் மாணருளாற்—பேசு
ஞானக் குருபரனாய் ஞாலம் விளங்கவைத்த
மோனக் குருபரனே முன்.

குறிப்பு.

பல்லுலகங்களையும் படைத் தளித்தழிக்கும் பரமனும் வேங்கடவெற்பன் (கடலாடை கொண்ட இக்காசினியில் ஸ்ரீவைணவருக்குரித் தாய இராமானுஜ மதத்தை நிலைநிறுத்துமாறு தாங் கொண்ட கருத்துக்கிணங்க) பன்னுண்மகப்பே றின்றித் தம்பாற் சரணடைந் திருந்த ஸ்ரீவைணவ குலதிலகராம் அநந்தஸூரியார் மாட்டு இரங்கிய மனத்தராய்த் தம்பாலிருந்தமணி (கைகண்டை)யை யீந்தவளவில் அங்ஙனே யனந்தஸூரிகளு மம்மணியைத் தம்மில்லக் கிழத்தியாந் தோதாரம்ம னிடமீந்து விழுங்கிவிடுமாறு கட்டளையிட, அவ்வணமியற்றிய அத்தேவியாரிடம் நங்குலக்குரவரா யுதித்திவ்வுலகி விராமானுஜமதத் தாபனஞ் செய்தருளிய வெந்தையாம் வேதாந்த தேசிகனது பிறப்பு முதலிறப்பீறாக நிகழ்ந்துள வரலாறு கூறுவாம்.

I. தேசிகன் பிறப்பு.

அவனிமா மகளுக் கணிகலனென்ன வமர்ந்த தொண்டை நாட்டினில் 'முத்திதரு நகரேழின் முக்கியமாங் கச்சி'யில், (கலியுகம் பிறந்து நாலாயிரத்து முன்னூறாண்டுகளுக்கு முன்) ஸ்ரீ வைணவ குலதிலகராயும், எழுபத்துநான்கு சிங்காதனாதிபதிகளுளொருவராகியும், பன்னூல்களையும் பளகறப் பயின்று மிருந்த அனந்த ஸோமயாஜியா ரென்பார்க்குப் புண்டரீ காக்ஷய ஜீவரவென்பவ ரவதரித்தார். இன்னாரிளமையிலேயே சாத்திரம் பலபயின்று அச்சாத்திர விதிக்கிணங்க நாரணனது திருத்தொண்டர்களில் முதலெண்ணிக்கைப் பெற்றவராய் முதலாசிரமங்கடந்து சில்லாண்டு கழிந்ததற்பி னிவரிடமாக அனந்தஸூரிக ளென்பாரொருவ ருதித்தனர். இவ்வனந்த ஸூரிகளும் "மகன் றந்தைக்காற்றுமுதவி யிவன்றந்தை யென்னோற்றான் கொல்லென்னுஞ்சொல்" என்றபடி, அறிவாளிகளாவார் யாவரும் வியப்பொடுதம்மை நோக்கிக் களிக்குமாறு, பல்பலவாய சாத்திராதிகளையும், ஆரணத்தொகுதிகளையும் நுண்ணறிவானுணர்ந்து வழுவறப் பயின்று வளர்ந்து வருங்கால், இவரது நற்குண நற்செய்கைகளையும், கல்வித்திறனையும், ரூபலாவண்யங்களையும் கண்டு கழிபேருவகைபூத்த தந்தையார், ஒருநாள் (எவ்விதங்களிலுந் தமக்கி

ணேயான அப்புள்ளா ரென்னும் ஸ்ரீ வைணவ சிகாமணிபாற் சென்று, வாரீர் குலச்சிரேட்டரே! நினது செல்வச் சோதரியை எனது மைந்தனுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்தருளுவீராக வென மிக்கவிழைவோடு கேட்டருளினர்.

அம்மொழிகளைச் செவிமடுத்த அப்புள்ளார் சற்றுலோசித்தவராய்த் தம் முன்னுக வீற்றிருக்கும் புண்டரீகாக்ஷ யஜ்வாவை நோக்கி நீவிர் விழைந்து கேட்டருளிய வற்றிக்கு நாளையுதயத்தில் தக்கவிடை யளிப்பே னென்னலும், வாயாறக் களித்தித் தாங்கூறிய வற்றிற்கேற்ற விடையளித்துத் தம்மித்திர சிரோரத்தினமாய் விளங்கிய அப்புள்ளார் பால் மிக்க நன்றிபாராட்டி அங்ஙனே யாகுக வெனச் செப்பியன்னவரிடமாக விடைபெற்றுத் தமதில்லம்புக்கனர். ஈதிங்ஙனமாக,

தம்மையடைந்து விழைந்து கேட்டருளிய யஜ்வாவுக்கு மறுநாளுதயத்தில் ஏற்றவண்ணம் விடையளிப்பேனென்ற அப்புள்ளார் செய்வதின்னெனத் தெளிந்திலராய் அற்றைப்பொழுதைப் போக்கிக் கங்குற் போனகமருந்தி பள்ளியறை புக்கி நங்கருத்துக் கிசையக் கனவிற் பேரருளாளனருளுவனேல் அக்கட்டளைப் படியே முடிப்பனெனக் கடைப்பிடித்து.

"சடைமுடியன் சதுமுகனென் றிவர்முதலாந் தரமெல்லாம்
அடையவினைப் பயனுகி யழிந்துவிழும் படிகண்டு
கடிமலராள் பிரியாத கச்சிநக ரத்திகிரி
யிடமுடைய வருளாள ரிணையடிக ளடைந்தேனே'!.

என்றிதுபோன்ற பற்பல பாசுரங்களானே ஸ்ரீவிராட் ஸ்வரூபியாய், ஆதியந்தமில்லானுய்த், தாமாய், தாமல்லனுய், அலகிலாவிளையாட் டுடையானுய், தந்தொண்டர் கொண்டகருத்தை யோர்ந்து அங்ஙனே யாக்கு விப்போனுகிய பெருந்தேவி மணுளனும் பேரருளாளனை மனனஞ் செய்துகொண்டே துயின்றனர்.

அங்ஙனந் துயின்ற வளவிலிரவிடைச் சாமத்து (முன்னிவர் சொண்ட கருத்துக்கிணங்க) யிவர்கனவின் முன்னர்,

"சுகலேக மெண்ணி சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந் தயனுர்
அகலாத வன்புடன் கொண்ட வயமேத வேதி யின்மேல்
புகலோங்கு பொன்மலை யென்றதோர் புண்ணிய கோடியுடன்
பகலோன் பகல் விளக் காகப் பரஞ்சுடர் தோன்றியதே".

என்றவண்ணம் பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய பேரருளாளன் றேன்றி யிவரை விளித்து நீவிரடைந்துள்ள மயக்கொழிப்பீராக. நும் மருஞ் செல்வச் சோதரியை யனந்தஸூரியர்க்கு கன்னிகாதானஞ் செய்வீராக. என்னெனில், நுஞ்சோதரிபால் (உலகோருய்யும் வணம் ஞானத்தை விளக்கிப் பரதத்வத்தைத் தாபிப்பான் வெளிப்போந்த தொரு பெருங் குமரனுதிப்பானுதலால்

நீவிர் நஞ்சரத மொழிக்கிலக்காவீராக. என்ற றைந்தவக்கணமே மறைந்தருளினர்.

இங்ஙனந் தங்கனவிற் பெருமான்திருவருள் புரிந்தவை யனைத்துஞ் சரத மேயாமெனக்கடைப் பிடித்த அப்புள்ளார் மிகக்களித்த மனததினராய்த் துயிலுணர்ந்து (புண்டரீகாக்ஷ யஜ்வாவினுடையதுந் தம்முடையது மாய எண்ணத்தை நன்கே பாலிப்பித்தா ரெங்கைபோருளாள ரென்றுள்ளக்கனிவொடு,

"பெருமை யுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்
பேராத வருள் பொழியும் பெருமாள் வந்தார்
அருமறை யினுச்சி தனி னின்றார் வந்தார்
அங்க முடன வையாகு மரியோர் வந்தார்
திருவுரை யாய்த்தாம் பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
திருவருளாற் செழுங் கடலைக் கடந்தார் வந்தார்
மருவிலாக்கு மயக்குரைக்கு மாயோர் வந்தார்
வானேற வழி வந்தார் வந்தார் தாமே.
அத்தி கிரிய ருளாளப் பெருமாள் வந்தார்
ஆனை பரி தேரின் மேலழகர் வந்தார்
கச்சிதனிற் கண் கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
கருத வரந்தருந் தெய்வப் பெருமாள்வந்தார்
முத்தி மழை பொழியுமுகில் வண்ணர் வந்தார்
மூலமென வோலமிட வல்லார் வந்தார்
உத்தரவே திக்குள்ளே யுதித்தார் வந்தார்
உம்பர் தொழுங் கழலுடையார் வந்தார் தாமே."

என்றிவை போல்வன பற்பல பாக்களாற் பெருந்தேவி மணாளரது கல்யாண குணங்களைப் புகழ்வதிலேயே கங்குற்பொழுதைப் போக்கிவைகறைப் பொழுதிற் காலக் கடன்களை முடித்துத் துலங்கியவளவில் தினஞ்செய்வான் கீழ்த்திசையிற் றோன்றி யொளிர்ந்தனன்.

பின்னர்ச் சின்னாழிகை கழியவும் அப்புள்ளார், (முதனாண் மாலைப்பொதிற் புண்டரீகாக்ஷ யஜ்வாவுக்குத் தாம்விடையளித்திருந்த படியே) அவ்யஜ்வாவிடம் தாமாகச் சென்று அவரோடு இரவு போருளாளர்க் கனவிலளித்த வுத்திரவின்மேம் பாட்டைப் புகன்றவரைக் களிப்பித்ததோடு அவரையும் அவரது திருக்குமார ரனந்தசூரிகளையும் மற்று முறவினரையும் அழைத்துக்கொண்டு தம்மில்லம் புக்கி யற்றைக்கோள்கணின்ற நிலையை நோக்கிச் சுபமுகூர்த்த மமைத்து யாவருமறிய மணவினைக் காயத்தஞ்செய்து நிகழா நிற்கையிம், குறித்த இலக்கினத்தில் அப்புள்ளார், ஸகலாபரண பூஷிதையாய்த் திருமணக் கோலங்கொடு ஆங்கணடைந்துள்ள தஞ்சோதரியை யனந்த சூரிகளுக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்தருள, கதிர்விட்டொளிரு மங்கி சான்றாக அன்ன சூரி

களுந் தாம் ப்ரதிக்ரஹித்த தோதாரம் மனுடைவ கந்தரத்தில் தங்கரம்பு குந் தொளிருமங் கலியத்தை வேதமுறையானே தாரணஞ் செய்துகளிக்க, பின்னர்த் தேவியாந் தோதாரம் மனும்வளையல்க ளணிந்த தங்கை புக்குள்ள முருகார் மலர்த்தொடையல்களை மணாளரது பன்மணிவடங்க ளணிந்ததோள் களிலணிந்து குகதூலிகாயம் மிகுந்தறிவாள ராயுள்ளமறையோர் ஆசிவழங்கப் பலபல்விய முழக்கினொடு மகளிரது மங்கலப் பாட்டுக்க ளொலிகளு மொன்று குழுமித்தயங்க, கருணாகரனுங் கண்ணனது திருமணமே யீதெனலாம் படியாவருங்கண் டுவகைபூப்ப மணவினைகள் நன்கே முடிவெய்தின.

பின்னர் சின்னாள் கழியவு மொரு நன்னாடனிலித் தம்பதிகள் தம்முறை விடம்புக்கிக் கண்டோர்வியப்பொடு இத்தம்பதியர் வதிட்டாருந்ததியே யென்னலாம்படி "இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றி னின்ற துணை" என்றதற் கொவ்வ இல்லற நெறி சற்றும்வழாது நிகழ்த்தி வந்தார்கள். ஈதிங்ஙனமாக,

முன்னொரு கால் ("திண்கைம் மாதுயிர் தீர்த்தயன்றிரு வேங்கடம்) என்றும், "வேதப் பொருளே யென்வேங்கை கடவா" வென்றும் சொல்லற் கிட்டனாய், பிறப்பிறப்பற்றோனாய், இழித்தல் சுழித்தவனாய்யாவுந்தாமாய் கடவுளர்க்குங் கடவுளாய்,

"உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா
வலகிலா விளையாட் டுடையாரவர்
தலைவர் * * * * * * * * "

என்று கூறியுள்ளவாறு, கலியாண குணங்களனைத்து மொருங்கே நிரம்பப் பெற்றவனாய், முச்சுடராய், முக்குணமாய் மும்மலட் டைகளின்றி பற்றற்றவனாய், பிரணவப் பொருளாய், தாராப் பிரமமாய், தம்மையாய்ந்தோ ரெம்மதத்தவராயினு மம்மதக் கடவுள் தாமே வாகவிளங்கும் வேங்கடத்தன், உலகோருய்யும் வணம் தந்திருவாழி திருச்சங்கு விரண்டனையு மாசிரதர கூனார்த்த மெம்பெருமானா ரென்பார் பக்கலீந்துச் சின்னாளிப்படைகளிரண்டு மின்றித் தமது சின்னஞ் சற்று நீங்கற் பாலதாவிருக்க, யாவும் வல்லவெம் பெருமானாரையோர்ந்து அப்படைகளிரண்டையும் தம்பாலளித் துவகை பூப்ப அங்ஙனமே திருவுள முவந்துன்னார்க்குத் தம்மு மூவடிவுதந்ததொ டவரைவிளித்து நீவிர் செய்துள உதவிக்குக் கைம்மாறாக: இவ்வுலகிற் கலியி னாவேசத்தால் சில்லோர் மயங்கி யாங்காங்குள்ள வைபவவாதங்களைக் கொண்டு சாத்திரங்களுக்கு விபரீதார்த்தங்களைக் கற்பித்து விரோதத்தை வளர்ப்பிப்பான் றொடங்கினமையாலும், பிற்பட்டிக் கோட்பாட்டிற் கிணங்க கலியுமிக்கலிபோன்ற சிலரும் தோன்றுவராதலானும், அதற்கு முன்னரே அணைபோட்டுத் தரிசனத்தை

த்தாபித்து நம்மாட்டெமக்குள இருதக்குதையை முடிப்பிப்பான் புகுந்தன மெனத்தக்க சமாதான மளித் தந்தர்க்க மாயினன்.

இஃதெங்ஙனே யென்னில் :--

கடவுளராவார் மிகக் கிளர்ந்த மனத்தொடு தங் கோயிலின் வாயிற்படி கடந்து தம்மை வணங்கிச் செல்லவும், அரக்கராவார் தங்கு மூக்கமொடு மிக்க மாழாந்தமனத்தினராயோடி யொளிக்கயமாகச்செய்யுந்தந்திருமணி யாழ்வாரைத்துலங்கும் தூப்புற்குலத்தே (ஞானானந்த பரிதமான) ஓராண் மகப்பேறாக ஜனிப்பித்தருளவேண்டுமெனக்கடைப்பிடித்த வுள்ளத்தொடொருநாள் அகில ஜகத் காரணபூதரான ஸ்ரீவேங்கட முடையான் ("குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே" என்பதைக் கடைப்பிடித்து) ஸஹதர்மசாரிணியாய் விளங்கும் தோதாரம்மனோடு.

"பொய்குறளை வன்சொல் பயனிலவென் றிந்நான்கு
மைதாமை சொல்லின் வழுக்காது மெய்யிற்
புலமைந்துங்காத்து மனமாசகற்று
நலமன்றே நல்லா றெனல்"

என்றிவை போன்ற பல கிருகத்தாச்சிரம நெறியினின்று சற்றும் விலகாது "தனக்குவமையில்லா தான்றாள் சேர்ந்தார்க் கல்லான் மனக்கவலை மாற்றலரிது" என்றபடியே திருநாராயணனது திருவடிகளைத்தொழுது பஞ்சகாலப்பராயணராய்ப் பகவத்பாகவதாசாரிய கைங்கரியங்களின்முற்பட்டோராய் "அந்தணரென்போரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" எனுங்குறளுக்கிலக்கியமாய்த் தம்முயிரேபோன் மன்னுயிரையும் புறத்தலையேகடை பிடித்தொழுகுபவராய், யாவரினுந் துய்யராய். இவ்வெம்பிரானது திருவருட்டுணைகொடு மணவிழாக் கடந்து பன்னாண் மகப்பேறின்றி மாயவனை பம்மறவாது மனதாற வாழ்த்தி வருபவருமாகிய அனந்த சூரியினுடைய ஸொப்பனத்திற் றூமோரந்தணச் சிறுவனுருக்கொடு போந்து தம்வரவையுணர்த்தியவரைத் தம்முறைவிடமாம் வேங்கடமாமலைக்கு வரக்கடவீரெனக் கிளத்திக் கரந்த வக்கணமே அனந்த சூரிகளுந்துயிலுணர்ந்தெழுந்து தேவியை நோக்க அன்னவருந்துயில் நீத்திருக்கண்டு தங்கனவின்மேம்பாட்டைச் சொல்லலும் அதனைக் கேட்ட தேவியார்தாமும் தங்கனவிற் சிறியவடிவாய் பிராட்டியாரருளிய கட்டளையின் பெருமையை மகிழ்வோடு தங்கணவரொடு சொற்றலுமிருவருக்கும் ஒருவரை மிகக் கட்டளையிட்டுப் போந்த ஸ்ரீநிவாஸப்பெருமானுடைய பேரருள் வெள்ளத்தைத் தாங்களுன்னி யுன்னி யன்று பிற்றையிரவைச் செவ்வனே கழித்து வைகறைப்போழ்தே நித்தியக்கடன்களை நிகழ்த்திப் பின்னர்த் தங்கள்ப்ர தீட்டித்துக் கொண்டிருந்த திருவேங்கட மாமலையின் சிகரியிற் சென்று சென்னியிற் கரஞ்சேர்த்துக் கேசவனைம்பாடிக் கொண்டே ஆகமமுறைப்படி எம்பெருமானுர் துவக்கிப் பெரிய பெருமானைம்பிரா

ட்டி ஸமேதனாக விளங்கும் திருவேங்கடமுடையானை யஷ்டாங்கப் பிரணாமஞ்செய்து தஞ்சிந்தை செல்லுங்காலவரை தவத்தியஞ்செய்து உய்ந்தோமுய்ந்தோமெனக் கிளத்திய வாக்கினராய் அற்றைப் பகற்பொழுதளவும் அத்திருக்கோயிலையே வலம் வந்து திருநாரணனது ஆக்ஞையே யெனலாம்படி மாலைக்கடனை முடித்துக்கோயிற் போனகமருந்திப் பின்னராங்கே ஒருவைணவச்சிரேட்டருடைய மாளிகைபுக்குத் துயின்றிருந்தனர்.

இங்ஙன மித்தம்பதியர் துயின்ற வளவில் இவர்கனவின்கண் கமலநாதன் தாமோரந்தணனாகச்சென்று அனந்த சூரிகளை விளித்துத் (தாமின்னாரென்பதனையுணர்த்தி) நமதாக்ஞையைக் கடவாதடைந்துள நுங்கட்கு ஒரு புத்திரப்பேற்றை யிதோவளித்தோம் கைக்கொள்வீராகவென வாழ்த்துக்கூறித் தம்பால் அருக்கனெனவொளிரும் (கை) மணியாழ்வாரை யீந்து இதை யுமது (சுட்டி) இத்தேவியாரிடம் விழுங்கிவிடுமாறு அளிப்பீரேல், அவரிடமாக ஓரழகிய குமாரனுதிப்பன். அவனாலிவ்வுலகி விராமாநுஜமத சித்தாந்தம் விராடங்கமாக விறுத்தப்படும் என்றருளிய வக்கணமே தாமந்தர்க்கதமாயினர்.

பெருமான் மறைந்தருளலும் அவனது திருவிளையாட்டுக்கு மெச்சித் தம்பாலுள்ள மணியைத் தந் தேவிபாலீந்து விழுங்கச் செய்யலும் அங்ஙனே யாக்கியன்னவளும் எம்பிரானது கருணைக்கிரங்கி நாயகனோடு அளவளாயினாள்.

(முற்கூறிய வைபவங்க ளித்தம்பதியர் கனவில் நிகழ்ந்தமையாதலான்) வைகறைப்போதெழுந்த வத்தம்பதியர் தாந்தாங்கண்ட கனவின் மேம்பாட்டைச் சொல்லிக் களித்துக்கொண்டே உதயோபத்தான முதலாய காலைக்கடன்களை முடித்துத் திருக்கோயில் புக்குக் கனவிலருளிய காளமேக வண்ணனுடைய திருவடிகளைச் சென்னியிற்சூட்டித் திரும்பவுந் தம்மை முன்னிட்ட சில வைணவ நண்பர்பால், (முன்னாளிரவுமுத லன்னா ளிரவு வரையும் நிகழ்ந்துள) தஞ்சொப்பனத்தின் சிறப்பினைத்துங் கிளத்தியவளவில், அன்னார்களும் மிக்க அதிசயத்தொடு எம்பிரானது திருவருளை யுன்னி யுன்னி யானந்தவாரிதியில் மூழ்கினவாறே கிடந்தனர். இங்ஙனமிருந்துழி,

இவ்வதிசயாதிக்கத்தை யாய்ந்தறியாத அக்கோயிலர்ச்சகர், பண்டையேபோல் அத்திருவேங்கடத் தெம்பிராற்கு அபிகமனாராதனம் (இளங்காலைப்பூசை) செய்வதற்குக் கோயிற் கவாடங்களைத் திறந்து வேண்டிய உபகரணங்களைச் சித்தஞ்செய்யப் புக்குழி திருமணியாழ்வாரைக் காணாது திகைத்து என்செய்வே னென்செய்வேனெனக் கைபிசைந்துகொண்டே அக்கோயிலதிகாரிகளைக் கிட்டிக் கோவென்றரற்றி முறையிட்ட காலையில், அவ்வதிகாரிகளும் ஒருங்கே குழுமிக் கைங்கரியபரராங் கோயிலாவோரை விசாரணை புரிந்து அன்னார்களிற் சில்லோர்பாற் சந்தேகங்கொடு சிக்ஷைக்குரிய காலம் விதித்தலும், அக்கணத் தீதறிந்த திருமலைஜீய ரென்பாரொருவ ராங்கண் சடக்கெனவோடியடைந்து அவ்வதிகாரிகளை விளித்து நீங்கள் கொண்ட கருத்தை யொ

ழிப்பீராக. (சுட்டி) இவ்வேங்கட வெற்பனு மெந்தையார் தந்திருவுள முவந்து (நேற்றைப்பக லிண்டைத் தம்பன்னியோடடைந் ததோ வீற்றிருக்கும் அனந்த சூரிகளுக்குக் கங்குலில்) அவர் கனவில் ஸந்தாநார்த்தமாகத் தமது திருமணியைக் கொடுத்தருளியதாகவும், அதனை நீவிருமறியச் சொற்றேனென்று எம்பாலுமொழிந்துபோயினரென்றுந் தாங்கண்ட கனவின் மிகுதியையும், அத்திருமலைத் திருமாலினது திருவருளையு மன்னர்பால் விளம்பித் தாமொருபுறம்பே நிற்றலும், அவர் செப்பியவைகளைச் செவிமடுத்துந் தேறுமனத்தினராய அவ்வதிகாரிகள் பின்னருஞ்சோதிப்பா னுளங்கொடு ஆண்டொருபுறம்பே தம்மில் லக்கிழத்தியொடு வீற்றிருக்கு மனந்தசூரிகள்பாற் சென்று அன்னவரைப் பிரணமஞ்செய்து தங்கண் மனக்கலக்கத்தை வெளியிட்ட வளவில், அவ்வனந்தசூரிகளும் (முன்னுளிரவு இல்லாளொடு தாங்கண்ட சொப்பனத்தையும் முண்டகநாபனும் வேங்கடவன் றம்பால் விழைந்து மணியையளித் ததனை யியற்றும் முறையினைச் செப்பிப் போந்ததனையும்) உள்ளபடியே முறையிட, அங்ஙனமுந் தெளிந்திலராய்த் திகைக்குங்கால், முற்றுமுணர்ந்த முளரியாட் கொழுநனும் (அக்கணத்துத் தம்மையண்மி யிச்செய்திகளி லொன்றேனு மறியாதவராயிருந்த) ஜீயர்பாலா வேசித்து அந்தராளத்தினின்றும் வெளிப்போந் தவ்வதிகாரிகளை யண்மி யவர்களைக் கூயிஇத் (தம் வரவை யுணர்த்தி) நாம் நமது திருமணியாழ்வாரை இக்காசினியி லிராமாநுஜமத சித்தாந்தார்த்தமாய் (சுட்டி) இவ்வநந்த சூரிகள்பாற் பெரும் பெயர் சூட்டப்பெறும் ஒரு குழவியாயுதிக்கும்வணந் தந்தருளினேம். இன்றுதொட்டு நஞ்சந்நிதியில் *திருமணி (கைமணி)யைச்சேவிக்க வேண்டாம். ஆயின், கைமணியின்றி நம்மை யாராதிக்கிலவ்வாராதனை யசுரருக் குகப்பாக்குவிக்கும். அன்னணமின்றி நம்மாட்டுள நிலமணி (பெரிய கண்டை)யை ஆகமமுறைப்படி ஸேவித்துத் திருவாராதனஞ்செயக் கடவீர்களெனச் செப்பித் தாம் நீங்க, ஆவேசங்கொண்ட ஜீயருமொன்று மறியாராய்த் தாமமர்ந்தருளினர். (இன்னும் வரும்.)

கே. இரங்காசாரியர்.

VIKRAMORVASIYAM.
விக்ரமோர்வசீயம்.

இவ்வாறிருக்கையிலும், காதலிபோல் இனியகுரலினதென்று இதனிடத்திற் சிறிதுங் கோபமில்லை. இங்குநின்றும் யாம்.

---

* திருவேங்கடத்தாராதிகர்கள், கைம்மணியின்றி வெளியிலுள்ள பெரியமணியைக் கொண் டப்பெருமானை யாராதிப்பதை யின்னும் பாக்கக் காணலாம். (திண்ணம்.)

(சுற்றுமபிநயத்தோடு காதுகொடுத்து) அடே! வனத்தின் தென்பாகத்தருகில் காதலியின் அடிவைப்பினைக் குறிப்பிக்குஞ் சிலம்பினொலி ; இங்குச்செல்வேன்.

(சுற்றிப் பார்த்து) அகோ! சீ!

மழைநீ னிறங்கொண்ட மாதிரத்தைக் கண்டு
தழைமா நசவாவி தன்னுள்—விழைவார்ந்த
நெஞ்சத் தரசவன்ன நேரொலியீ தேயாகு
மஞ்சிலம்பின் சும்மைய தன்றால். (77)

இருக்கட்டும் ; எதற்குள், இந்தப் பறவைகள் மாநச விருப்புடையனவாக விரைவாய் மேலெழும்புகின்றிலவோ, அதற்குள் இவைகளினின்று காதலியின்செய்தி அறியத்தக்கது.

(கிட்டி) ஓ அன்னமே! நீர்ப்பறவையரசே!

பின்னந்த மானனசமாம் பெருமடுவுக் குப்பெயர்வாய் வழியூ ணாக
மன்னியநா ளம்புதனை மீண்டெடுப்பான் கீழ்வைப்பாய் மனையாள் செய்தி
தன்னினெனைத் துயர்நீக்கி யுய்குவிப்பா யிற்றைக்குத் தக்கோர் கட்குத்
துன்னியநண் பினர்தொழிலே தந்தொழிலி னும்மேன்மை தோய்ந்த தாமால்.

எதனால் எனக்கெதிர்முகத்ததாய்ப் பார்க்கின்றது, அதனால் 'மானசத்தில் விரும்புற்ற என்னால் பார்க்கப்பட்டா ளில்லை' என்று சொல்லுகின்றதா?

அனமேவளை புருவத்தென தாசைக்கிசை மங்கை
வனவாவியின் கரைநின்விழி வழிவந்தில ளாயின்
தனதாமத விளையாட்டொடு சார்வைப்புறு மவளின்
கனமாநடை களவுற்றநீ கவர்ந்தெங்ஙன முறுவாய்? (79)

(அநுநயத்தோ டனுசரித்தவனாய்,)

என்காதன் மங்கையினை யெற்கருளு வாயனமே
மன்கவர்ந்தா யாதியவள் வண்ண நடையறியப்
பட்டவொரு கூற்றினாற் பன்னெதுவா தக்கிடமாய்
விட்டதஃ தீப்புரித்து மேல். (80)

(சிரித்து) அடே! 'இவ்வரசன், கள்வர்க்குக் கட்டளைவிதிப்பன்' என்று எழும்பியோடிற்று.

(சுற்றி,) துணையோடுகூடிய சக்கரவாகத்தை இப்போழ்து கேட்பேனா?

(கிட்டி,) தேரங்க நாமத்தோய் தேரங்க நேர்சகன
மாரு மவள்பிரிவை யார்ந்தவனூ ராயமனத்
தேர்சூழப் பெற்றோனித் தேருடையோ னின்னையே
நேர்கேட்கின் றானு னினைந்து. (81)

இஃதென்னை 'யார், யார்' என்று சொல்விற்று ; அடே ! இப்பொழுது இத ற்கு யான் அறியப்பட்டவனல்லன் ?

தந்தைதந்தை தாய்தந்தை தாமெவற்குச் சந்திரனும்
அந்தரத்துச் செல்விரதத் தாதவனு மேவன்
உருப்பசியா லும்புவியா லும்பதியா கத்தம்
விருப்பின் வரித்தலுற்ருன் மேல். (82)

என்னை வாளாவிருக்கின்றது ? இருக்கட்டும் ; இதனை இப்போது உபாலம் பனஞ்செய்வேன்.

வாவியிடைத் தாமரையி னிலையுண் மாய்ந்த வடிவுடைய
தாயினுநின் பேடை காதல்
மேவினையாய்ச் சேய்மையதென் றெண்ணி நீதான் மிகவருந்திக்
கூவுகின்ருய் நேமிப் புள்ளே
ஓவிலா நின்காதன் மடந்தை நட்பா லுற்றதனி
யிருப்பச்ச மிங்ங னேயால்
ஆவலவ ளைப்பிரிந்த வென்மீ தெண்ண மவள்செய்தி
யறையாமல் விடுகை யாமே. (83)

எவ்வாற்ருனும் எனது பாக்கியவேற்றுமைப் பெருமைரீதி ; மற்றையதை யே யடைவேன்.

(வேற்றிடத்திலிருந்து) இருக்கட்டும் ; இப்போழ் தெங்குச் செல்வேன்?

உள்ளிசைகூர் வண்டினதிவ் வொண்கஞ்ச மென்கடியுண்
வள்ளிதழார் சீத்காரம் வாய்ந்த வவண்முகம்போல்
என்னைத் தடுக்கின்ற தே. (84)

இருக்கட்டும் ; தாமரையுள்ளிருக்கிற இந்தவண்டினிடத்திலே நட்புக் கொள் வேன், இத்தகையினேனுக்கு அநுதாபம்வேண்டா மென்று.

மதர்விழி யவடன் செய்தி மதுகர நீசொல் லன்றேல்
இதந்தரு மினிய மேனி யென்றுணை கண்டி லாய்நீ
முதுமணங் கமழு மன்னாண் முகவுயிர்ப் பினிமை யுண்டு
வதிதியேல் விருப்பே னிற்கிவ் வண்ணமுண் டகத்து ளாமால். (85)

செல்வோ மிப்பொது.

(சுற்று மபிநயத்தோடு) கதம்பமரத்தடியி லிட்ட கையினதாய்க் கரிணியைத் துணையாகக் கொண்டுள்ள இவ்வரசயானை யிருக்கின்றது ; இதனினின்றும் காதலியின் செய்தியையறிவேன். இருக்கட்டும் ; விரைவு செய்யத் தக்க தன்று.

இன்கரிணி யின்கரத்தா லேகொணரப் பட்டுநவ
மன்கிசல யஞ்செறிந்து வண்மதுவின்வாசனையை

யொத்துள்ள பாலே யுறப்பெற் ருளிர்கின்ற
சல்லகியென் றேது தருவி னதுதுண்டை
யீது விரும்கின்ற தீங்கு. (86)

(கணமாத்திர மிருந்து,)

களிற்றினக் கிறையே கமழ்மத முடையாய்
களிற்றின் கரஙிகர் கவானினள் காட்டின்
முல்லையின் மலரால் முன்பு சித்தரித்த
நல்லகூந் தவிழு ணழுவா விளமையள்
எய்நற் றேற்றத் தினணின்
செய்மைப் பார்வையுட் சேர்ந்துளாள் கொல்லோ ? (87)

(களிப்போடு) இனிய கம்பீரத்ததும், காதலியை யடைந்ததைத் தெரிவிப்பதுமாய இந்த னிைதுகர்ச்சனையினுல் ஆறுதலடைந்தே னுகின்றேன் ; ஒப்புமையினுலும் எனக்கு உன்னிடத்தில் அன்பு மிகுதி ; எவ்வாறெனில்,

என்றனைவேந் தர்க்கிறையா யியம்புகின்றார்
நீயானைக் கிறைதா னன்றே
என்றுமுள மிகுபெருக்க மேய்ந்ததுனின்
றானமெற்கு மிரப்போர் பாலே
ஒன்றியபெண் மணியுளெனக் கினியளுருப்
பசியுனக்கிப் பிடியூ தத்தாம்
இன்றெவையு மெனைத்தொடர்ந்தே யுளதுணைவி
பிரிவுறநோ யேற்றி லாய்நீ. (88)

நீ சுகமாயிருப்பாயாக ; போகுவோமிப்போழ்து.

(பக்கத்தில் நோக்கம்வைத்து) இஃது மிக்கவனப்பேய்ந்த சுரபிகந்தரமென்னும் பெயர்த்த வெற்பு ; இனியவற்றுட் பிரியமுடையோர் அச்சரமாதர்கள் ; இன்னுடலினுள், இதன் அருகிடங்களில் அடையப்படுவளா ?

(சுற்றிப்பார்த்து) அந்தோ ! என்னுடையனவாய் பாபபரிபாகங்களினுல் மேகமும் மின்னலற்றதாயது ; ஆயினும் அடுக்கலை வினுவலின்றியே மீள்வேனல்லேன்.

நகினடுவி டஞ்சிறியா ணன்னிதம்ப முற்றாள்
தகுபருவந் தாழ்ந்தாளாந் தாழ்குழலாள் வாழுங்கொல்
பேர்விதம்ப மேய்வெற்பே பெய்ம்மலரம் பாற்குரிமை
ஆர்வினதிக் காட்டி னகத்து. (89)

என் வாளாவிருக்கின்றது ? சேய்மையிருப்பால் கேட்கின்றிலதென்று சங்கிக்கின்றேன். இருக்கட்டும் ; இதனதருகிற் சென்று மீண்டும் இதனையே வினுவுகின்றேன்.

(சுற்றி) செவ்விநே ரெவ்வுறுப்புஞ் சேர்மங்கை யின்வனத்துள்
எவ்வேந்தற் கும்மிறையே யென்னுல் விடப்பட்டாள்
உன்னுற் காணப்பட்டா ளுற்று. (90)

(அதனையேகேட்டு, களிப்போடு,) என்ன முறைப்படி பார்க்கப்பட்டாளென்று சொல்விற்று? இருக்கட்டும்; நீ இதனைக் கேட்பாயாக; ஆயின், என் இன்றுணைவி எங்கே?

(கேட்டு) முறைப்படி இதனைச் சொல்விற்று.

(சிந்தித்து) அகோ! சீ! இது, குகைமுகத்துப் பரந்த எனது எதிரொலியே.

(துக்கத்தை அபிநயிக்கின்றான்.) அயர்வுற்றேனாகின்றேன்; இப்போழ்து இம்மலையாற்றின்கரையிலிருந்துகொண்டு அலைக்காற்றை யடைவேன்.

(அவ்வாறுசெய்து,) புதுநீராற் கலக்கமமைந்துள்ள இந்தமலையாற்றினைக் காணுகிற்கும் ஏனுதுமனம் களிக்கின்றது. ஏனெனில்;

அலைப்புருவ நெறிப்புடையா ளலைப்புண் புள்ளி
னணிக்காஞ்சி யாள்சம்ரம் பத்தாற் சோர்ந்த
கலைக்குசிக ரெனநுரையை யீர்க்கின் றாண்மன்
கழிநடுக்கந் தோற்றிடுமா மதுரத் தன்மை
தலைக்கொண்ட பேச்சுகளைக் கூறு கின்று
தான்கோடல் வாய்ந்திருப்பச் செல்லு கின்றாள்
விலைச்சினத்தி னணதியாப் பரிண மித்து
நின்றனளா லிவளெனுமிஃ துண்மை யென்றே. (91)

இருக்கட்டும்; பிரசன்னையாச் செய்வே னிப்போழ்திவளை.

(கைகூப்பிக்கொண்டு,)

இன்மொழிசொல் வேனின்மே லேய்ந்தவன்பி னேனட்பின்
தன்மையழி யாநோக்கிற் சாருளத்தே னென்பிழையின்
எச்சிறுமை சங்கிக்கின் றாய்மாதே யின்னடிமை
இச்சனத்தை நீக்குகின்றா யென். (92)

(நன்காய்ந்து) அவ்வாறன்றெனின் உண்மையாக இஃது நதியே; உருப்பசியன்று; பூரூரவனைவிட்டு மற்றெங்ஙனம் கடலினைக்குறித்தேகுவதாகும். இருக்கட்டும்; துயரற்றோரா லடையத்தக்கன செல்வங்கள். அவ்விடத்தினையே யடைவேன், எங்கு இன்முகத்தினுள் என் கண்ணுக்கு மறைந்னளோ.

(சுற்றி, பார்த்து) காணப்பட்டது அவ்வழியி னடையாளம்.

அந்தச்செந் நீபமிஃதே கோடையின தந்தத்தை
முந்தத் தெரிப்பதுமேன் முற்றாத கேசரத்தின்

நேர்மையற்ற தானலும் நிற்குமெந்தப் பாதவத்தின்
ஓர்மலர்தான் காதலியா லுற்ற தலைக்கணியாச்
செய்துகொளப் பட்டதே சேர்ந்து. (93)

இப்போழ்து காதலியின்செய்தியின்பொருட்டு, இருக்கு மிந்தமானினைப் பிரார்த்திப்பேன்.

கான்றிருவாற் கார்காலங் காணப் பரப்பியிட்ட
ஆன்றகடைக் கண்ணோக்கம் போல வமர்ந்துள்ள
நீலசித்ர வண்ண நிறைவுடைய வெந்தவந்தக்
கோலமான் காணலுறுங் கொல். (94)

(கிட்டி) என்னைகொல் என்னை நிராகரிப்பதுபோல் வேற்றிடத்துநோக்கினதாய் நின்றது?

தனதருகதனைப் புல்லச் சார்தரு மானின் பேடு
கனமுலைப் பாலை யுண்ணுங் கன்றினற் றடுக்கப் பட்ட
தனபிணை மானை யிந்த வரிணம்வேற் றிடத்து நோக்கந்
தனைவிடுத் திட்டு நோக்குந் தருகள முடக்கிக் கொண்டே. (95)

ஓ! ஓ! மான்குல வரசே!

கண்டனை கொல்லென் காதலி தன்னைக் கானத்தே
விண்டுரைப் பேனிற் கவளடை யாளம் மேற்கேளாய்
கொண்டகல் கண்சேர் நின்றுணை குலவுங் களிகூற
அண்டி யெவ்வாறே நோக்கு மவ்வாறே யவளோக்கும். (96)

எங்ஙன மென்சொல்லை யிகழ்ந்து காதலிக்கு எதிர்முகமாகச் சென்றது? தக்கதே; இகழ்ச்சிக் கேதுவன்றே நிலைமாறுபாடு. சுகமாயிருப்பாயாக நீ; இவணின்றும் யாம்.

(சுற்று மபிநயத்தோடு கண்டு) அடே! கல்லிடுக்கினிலுள்ள மிகச்செம்மைவாய்ந்து தோற்றும் இஃது என்னைதான்?

ஒளியினஞ்சு ழிதுமடங்க லுயிர்மாய்த்த விலங்கூனின்
றுமியோ வன்றல்
ஒளிரனலப் பொறியோவிவ வொண்கானே மழைநனைவேய்ந்
துறுமிப் டோழ்தால்
தளிரரத்த வசோகவலர் மஞ்சரிநேர் தருநிறத்த
மணிதா னம்மா
மிளிரெதனை யலர்கரத்தோன் மித்திரன்று னெடுத்திடுவான்
முயல்வன் போன்மே. (97)

அகோ! எனது மனத்தைக் கவர்கின்றது; எடுப்பே னிப்போழ்திதனை. அன்றெனின்,

போற்றருவின் பூக்களினாற் பூண்டமணத் தேவள் குழற்
கற்றைவா யிஃதுவைத்தற் காமின்றக் காதலியே
எற்கரிய ளிம்மணியை யென் கண்ணீ ராற்றடிந்து
விற்கச்செய் வேணு ஏனைந்து. (98)

(திரைக்குள்) குழந்தாய் ! எடுத்துக்கொள், எடுத்துக்கொள்.
மலைமகடன் பாதத்து வண்ணத்துண் டாகிக்
குலவுமிது சங்கமநீ யப்பெயரைக் கொண்மணியே
கொள்ளப்பட் டேகாதல் கூர்சனத்தே டேய்சேர்க்கை
அள்ளித்தரும் விரைவி லாம். (99)

அரசன்.— (காதுகொடுத்து) எவன்றான் என்னை இவ்வாறேவுகின்றான் ?

(திசைகளைநோக்கி) அநுக்கிரகிக்கின்றான் என்னை பகவான் மான்றோலுடையினன். பகவானே! அருளைப்பெற்றேனுகின்றேன்.

(மணியை யெடுத்து) ஓ ! சங்கமநீயமே !
காட்டகத்து நல்லிடையக் காதலியை நீத்துறுமென்
கூட்டினிக்கு நீயிருப்பின் கூர்மழுவோன் வெண்மதியின்
கீற்றுதனைப் போலக் கிளறுஞ் சிகாமணியா
ஏற்றியுனை வைப்பே னினி. (100)

(சுற்றிப்பார்த்து) அடே! என்னேகொல் மலரின்றியிருப்பினும் இக்கொடியாரைக் காணுமெனக்கு இரதி யுண்டாயிற்று; அன்றெனின், தக்கதுதான் எனக்கு மனக்கினியார். இவரோ,

சீறடலார் மழைநனைந்த பல்ல வத்தின் சேர்வுடைமை
யாற்கண்ணீர் கழுவப் பெற்ற
வீறிதழினார்போலத் தனது கால விரகத்தான்
மலர்பூத்த லில்லா ராகி
மாறிலணி நீத்தார்போ லளியின் பாடன் மன்னாது
சிந்தையுறு மௌனத் தார்போல்
ஊறுசினத் தார்கால்வீ ழென்னை நீத்துள் ளூதியனுதா
பத்தவர்போற் றோற்று கின்றார். (101)

காதலிபோன்ற இதனது ஆலிங்கனத்து அன்புள்ளவனாகுவேன்.

(கொடியைத் தழுவி கின்றான்.)

பின்பு புகுகின்றன ளுருப்பசி அதற்குரிய விடத்தைச் சூழ்ந்து.

அரசன்.—(மூடிய கண்ணினனாய்ப் பரிசத்தைத் தோற்றுவித்து) உருப்பசியின் சரீர பரிசத்தினாற் போல சுகமுற்றது எனது மேனி! ஆயினும், விசுவாசமோ இலை ; எதனால்,

முன்னநா ளெதனைக் காதன் மூண்டவ டன்னைப் பற்றி
யுன்னிசிச் சயிக்கின் றேனெற் குடனது வேரு மாறும்
மன்னிய பரிசத் தாகம் வாய்தரப் பெற்ற மாதைத்
துன்னினே னதனு ளேக்கத் துணையுடன் றிறந்தி டேனுல்.

பி. எம். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

IDEAL OF UNIVERSAL RELIGION.

ஸர்வார்ஹமதலக்ஷண பூர்த்தி.

எங்கெங்கே நமது புலன்கள் எட்டிச் செல்கின்றனவோ, எதெதை நம் மனம் சங்கற்பிக்கின்றதோ, ஆங்காங்கு இருவித சக்திகளின் பிரவிருத்தியை யாம் காண்கின்றோம். இவ்விருவித சக்திகளும் ஒன்றற்கொன்று சத்துருத் தன்மை யுற்றனவாய் எம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள பலவகை வி ற்பமான தோற்றங்களும், எமது அகத்தின்கண் நிகழும் நாநாவித சங்கற்ப விகற்பங்களுக்குங் காரணமாய் விளங்குகின்றன. வெளிப் பிரபஞ்சத்தில் இவ்விருத்த சக்திகளின் பிரவிர்த்தியானது ஜடவஸ்துவினுடன் சம்பந்தமுறும்பொழுது 1 ஆகர்ஷணம் 2 பிரதிகர்ஷண சக்தி ரூபமாய்ப் பரிணமிக்கின்றது. உட்பிரபஞ்சத்தில், அப்பிரவிர்த்தியானது நம் இயல்பினுக்குரிய கலப்புணர்ச்சிகளாய விருப்பு-வெறுப்பு, நன்மை - தீமை என்னும் இருமை (த்வந்த்வ) களுக்குக் காரணமாய் நிற்கின்றது. இவற்றைச்சில நிதர்சனங்களால் விளக்குவாம். சில பொருள்களை யாம் வெறுக்கின்றோம். சிலவற்றை எம்பக்கல் கவர்கின்றோம். ஒருவரால் யாம் கவரப் பெறுகின்றோம். மற்றொருவரால் வெறுத்துத் தள்ளப்படுகின்றோம். நமது ஜீவகாலத்திலேயே பலதடவைகளிலும், யாதொரு காரணமுமின்றியே சிலர்பக்கல் நமக்கு அதிகமான கவர்ச்சி உண்டாவதையும், அவ்வாறே வேறு சில சமயங்களில் மற்றுஞ் சிலரால் நாம் விலக்கப்படுவதையும் யாம் கண்கூடாய்ப் பார்த்திருக்கிறோம். இஃதனைவர்க்குந் தெளியத் தெரிந்த விஷயம். இவ்வெதிர்மறை சக்திகள் பிரவிர்த்திக்கும் துறை எத்துணை யுயர்ந்துஞ் சிறந்து மிருக்கின்றதோ, அதற்கேற்ப அவற்றால் விளையும் பயன்களும் பலிஷ்டமாயும் பிரசித்தமாயு மிருக்கின்றன. மானுட விசாரத்திலும் வாழ்க்கையிலும் மதமே சிறந்த ஸ்தானத்தை வஹிக்கின்றமையின், இவ்வெதிர்மறை சக்திகளின் பிரவிர்த்தியும் இம்மதத்தினிடத்தே மிகச்சிறந்து விளங்கக் காண்கின்றோம். மன்பதைக் கநுபவமாயுள்ள அன்பிலெல்லாஞ் சிறந்த அன்பு மதத்தின் காரணமாகவே உதயமாயிற்று. அதே மன்பதைக்

* 1. Attraction 2. Repulsion.

கருபவமாயுள்ள மிகக் கொடிய பகைகளும் மதத்திலிருந்தே யுண்டாயிருக்கின்றன. உலகங் கேட்டானந்திக்குமாறு அதன் செவியில் பரம மங்களமான சாந்தி வசனங்களை உபதேசித்தவர்கள் மதாநுஷ்டானமுள்ள மகான்களேயாவர். இவ்வுலகத்தின்மேல் விழுந்த மகா கொடிய சாபங்களும் மதாநுஸாரிகளின் வாயிலாகவே வெளிப்பட்டன. நாம் எம்மதத்தை யுற்றுநோக்கினும் அதன் உத்தேசியம் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கின்றதோ, அதற்குத் தக்கவாறு அதன் அமைப்பு சூக்குமமாயும், அதன் செயல்கள் சிறப்பு வாய்ந்துமிராநிற்கும். ஆகையாற்றான் மதத்தின்கண் இவ்விரு சக்திகளும் மிகச் சிறந்து விளங்கக் காண்கின்றோம். மனிதர்கள் பரம புருஷார்த்தங்களென மதித்திருப்பவைகளில் மதத்தைப்போல் மற்றெதுவும் உலகத்தை அவ்வளவு குருதியாறாய்ச் செய்யவில்லை. ஆயினும் மதத்தைப்போல் மற்றெதுவும் அத்துணை தர்மவைத்திய சாலைகளையும் ஆதுரர்சரணாலயங்களையும் கட்டிவைக்கவில்லை. மனிதர்கள் பக்கல் மாத்திரமின்றி தாழ்ந்த பிராணிகளிடத்தும் மிக்க ஆதரவுடன் அன்பாயிருத்தல் வேண்டுமென்று மதம் உபதேசித்தவண்ணம் மற்றெத்தகைய மாநுடமுயறசியும் செய்ததில்லை. மதம் நம்மைக் குரூரமாயிருக்கச் செய்வதுபோல மற்றெதுவுஞ் செய்யவில்லை. நம்மை யிளக்கமுடையோரா யிருக்கச்செய்வதிலும் மதத்தைபபோன்றது மற்றொன்றில்லை. இவ்வாறுதான் முன்னைய காலத்திலிருந்தது. எதிர்காலத்திலும் இவ்வண்ணமாகவேதான் பெரும்பாலும் இருக்கும். ஆயினும் இத்தகைய கோரமான இரைச்சலுக்கும் கோஷத்துக்கும் சண்டைக்கும் சச்சரவுக்கும், மதங்களினுடையவும் மத வுட்பிரிவுகளினுடையவும் துவேஷத்துக்கும் பொறாமைக்கும் மத்தியில், அவ்வக்காலத்தில், உந்நதமான சத்தங்கள், இவ்வெல்லாக் கூச்சல்களுக்கும் மேலாகக்கிளம்பி, பூமியின் ஒருமுனையினின்று மற்றொருமுனைக்குக் கேட்கத்தக்கதான பெருத்ததோர் குரலுடன் "சாந்திவேண்டும், ஸமரஸம்வேண்டும்" என்று உத்கோஷித்திருக்கின்றன. அதுவருவ தென்றுளோ? 'மகத்தான மதப்போர்கள் விளைந்துகொண்டிருக்கும் இவ்வுலகத்தில் அவிச்சின்னமான ஸமரஸத்தன்மை ஒழுங்காய் நிலையுறுதல் கூடுமா?' என்பதே நாம் இன்று ஆராய்ச்சிக்காக எடுத்துக்கொண்ட விஷயம். இந்நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியில் ஸமரஸத்தைப்பற்றிய யோசனைகளால் உலகமெங்கும் பெரிய அமளியாயிருக்கின்றது. மன்பதையில் ஸமரஸம் விர்த்தியாக வேண்டுமென்று அதற்காக பகீரதப் பிரயத்தனங்களெல்லாம் செய்துவருகின்றனர். ஆனால் அது கிடைப்பது எத்துணைக் கடினம் என்பது நமக்குத்தெரியும். உலகவாழ்க்கையாகிய பெருஞ்சமரின் கடுமையைக் குறைப்பதும் மனிதனிடத்திற் றிரண்டுசேர்ந்திருக்கும் அபாரமான வலிமையை யடக்குவதும் அசாத்தியமென ஜனங்களுக்கு விளங்குகின்றது. மனிதனது ஸ்தூல ஸ்வபாவத்துடன் ஸம்பந்தித்திருக்கின்ற உலகவாழ்க்கையிலேயே ஸமரஸத்தன்மை, அமைதி, அன்பு என்னும் இவற்றை நாட்டுவஷ்டமெனின், அவனது சூக்குமவியல்பில் அவற்றினை நிலையுறச்செய்

வது அதனினும் ஆயிரமடங்கு மிகக் கஷ்டமல்லவா ? பிரித்து விளக்கற்கருமையான இத்தகைய அருஞ்சொல் வலையினின்றும், சிறிது வெளியேவரும்படி நுங்களையான் வேண்டுகின்றேன். அன்பு, அமைதி, அறம், அபேதம், அகண்ட சகோதரத்தன்மை என்னும் இன்னோரன்ன விஷயங்களைப்பற்றி நாம் இளமைப்பருவம் துவக்கிக் கேட்டுக்கொண்டு வருகின்றோம். ஆனால் அவை நமக்குப் பொருளற்ற வெற்றுரைகளாய்விட்டன ; அவற்றினை நாம் கிளிகளைப் போல் உச்சரிக்கின்றோம். அங்ஙனம் உச்சரிப்பதும் நமக்கு சகஜமாய்ப் போய் விட்டது அதைத்தவிர்க்க நம்மால் முடியவில்லை. இப்பெரும்விஷயங்களை முதன் முதல் தங்கள் இருதயகமலங்களில் அநுபவித்தறிந்த மஹநீயர்கள் இம்மொழிகளை அமைத்தனர். அக்காலத்திற் பலர் அவற்றின் பொருளைக் கிரஹித்தார்கள். வரவர அச்சொற்கள் அறிவிலிகள்பாற்செல்ல அன்னோர் அவற்றைக் கொண்டு களியாட் டயர்வாராயினர். ஆகவே, மதக்கருத்துக்களின் பொருளை இவர்களறியாராக. அம்மதமானது இவர்கள்கையிலகப்பட்டு சாரமற்ற வெறுஞ் சுஷ்கபதங்களாலாய கேவலமான சிலேடையணியாய்விட்டது. பின்னர், 'என்தந்தையின்மதம்' 'எங்கள் ஜாதியாரின்மதம்''எங்கள்தேசத்துமதம்' என்று சொல்லிக்கொள்ளும்படியான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. மதாவலம்பனமும் தேசாபிமானத்திற்கோ ரங்கமாய்விட்டது. அதாவது, மதத்தைச்சிரேஷ்டமெனக் கருதி யதனை யவலம்பிக்காது, இராஜாங்க உரிமைகளைப் பெருதலையே பரமபிரயோஜனமாகக்கொண்ட தேசாபிமானிகள் தங்கள்கருத்துக்கள் நிறைவேறுவதற்கு மதாபிமானத்தை நடித்தல் சாதனமாயிருக்கக்கண்டு அதனைத் தங்கள் தேசபிமானத்திற்கோர் அங்கமாக்கிக்கொண்டார்க ளென்றபடி. ஆனால் தேசாபிமானமென்பதோ எப்பொழுதும் ஒருதலைபாய்நிற்பது. இக்கூறிய காரணங்களால் மதத்தின்கண் ஸமரஸத்தன்மையை நிலையுறச்செய்வது மிகவுங் கடினமெனப்போதரும். ஆயினும் 'ஸர்வஸமயஸமரஸம்' எனும் இவ்வரியவிஷயத்தை யாராய்ந்தறிய முயல்வோம்.

உலகத்திற் பிரஸித்திபெற்றுள்ள மகாமதங்கள் ஒவ்வொன்றும் மூவகைப் பகுதிக ளடங்கியுள்ளதென யாமறிவோம். முதலாவது. தத்துவப்பகுதி. இஃது அம்மதத்தின் இலக்ஷணத்தையும் சிறந்த உண்மைகளையும் உட்கொண்டு அம்மதத்தின் முக்கியமான பூர்ணதாத்பரியம் இதெனக்காட்டி அதை நம்பியனுசரிப்போர்களுக்கு அம்மதத்தின் ஆதாரமான மூலதத்துவ மின்னதென்பதையும், அதனையடையுமாற்றையும் உபதேசியா நிற்கும். இரண்டாவது அத் தத்துவப்பகுதியே எல்லா ஆன்மாக்களும் அறிந்துய்யும்பொருட்டு உபாக்கியான வடிவமா யமைந்துள்ள பகுதியாம். ஆகவே, இரண்டாம் பகுதி கற்பிதக்கதைகளமைந்த புராணப்பகுதியாகின்றது. இப்புராணமானது மனிதர்களையும் ஈசுவராம்ச ஸம்பூதர்களான மகா புருஷர்களையும் பற்றிய சரித்திரங்களைக் கூறுநிற்கும். அறிதற்கரிய தத்துவாம்சத்தை அனைவரும் உணர்ந்துய்யு

மாறு, இத்தகைய கற்பனைக் கதைகளுடன் சேர்த்து அத் தத்துவங்களை விளக்க இயற்றிய நூலே புராணமென்றுஞ் சொல்லலாம். மூன்றாவதும் கடையதுமான பகுதி கர்மப்பகுதி. இது முற்கூறிய புராணப்பகுதியைவிட மிக்க வெளிப்படையாயும் எளிதிற் கிரஹிக்கக் கூடியதாயு மிருக்கின்றது. இதில் முக்கியமாய் அநுஷ்டாநங்களும் சடங்குகளும் பிரதக்ஷிண முதலிய பலவகை காயிககர்மங்களும், புஷ்பம் தூபம் தீபம் என்னுமித்தகைய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகக்கூடிய வேறு பல அம்சங்களும் பெரும்பாலும் அடங்கியிருக்கும். இக்கூறிய விலக்கணங்களுள்ளதே கர்மப்பகுதியெனப்படுவது. பிரஸித்தியாயுள்ள ஒவ்வொரு மதத்திலும் இம்மூன்றம்சங்களையும் நீங்கள் பரகக்காணலாம். இவற்றுள் சிலர் ஒன்றை சிலாக்கியமாயும், சிலர் மற்றொன்றை சிறந்ததாயுங் கொள்வர். யாம் முதற்பகுதியாய தத்துவாம்சத்தைப் பற்றிப் பரியாலோசிப்போம்.

எம். குப்புஸாமி ஐயர்,

REVIEWS OF BOOKS.

புத்தகக் குறிப்புக்கள்.

கம்பர்:—

[இது செங்கல்வராய நாய்க்கர் ஆர்பனேஜ் அசைலம் அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பித்தது. இதன்விலை நூற்புறத்தெங்குங் குறிக்கப்படவில்லை.]

கவிச்சக்கரவர்த்தியாராகிய கம்பரது வாழ்க்கையையும் அவர் இருந்த காலத்தையும் அவர் செய்த நூல்களையும் பற்றிக் கூறுதலாற் 'கம்பர்' என்னும் பெயர் வாய்ந்த இந்நூலை இயற்றினர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, திருமணம்-செல்வக் கேசவராய முதலியாரவர்கள், எம். ஏ. யாவர். இந்நூலின் கண்ணே கம்பர் இருந்தகாலம் ஈதெனக் கடாவிடைகளானும் நியாயவாயிலானும் வரைந்து சுட்டப்பட்டுளது. இவர் வரைந்து சுட்டியகாலம் யாம் சில்லாண்டுகளின் முன்னர்ப் பதிப்பித்த 'கலிங்கத் துப்பரணி'யின் முகவுரையில் யாம் வரைந்து சுட்டிய காலத்தோ டொன்றுகின்றமைபற்றிக் கழிபேருவகை பூக்கின்றும். கம்பர் பல்நூல்கள் செய்துளராயினும், நம் நண்பர் ஆராய்ச்சிக்கென எடுத்துக்கொண்டது அவர்செய்த இராமாயணம் ஒன்றுமேயாம். கம்பராமாயணத்தின் சிறப்பியல்பு யாதெனில், யாவர் எவ்வளவு கூறினும் போதாதென்று சொல்லத்தக்கவாறு அதன் சிறப்பு மிகுந்துளதென்பதே. கம்பராமாயணமென்னும் ஓரமிழ்ச் வெள்ளம் சமிழ்நாடெங்கும் பரந்து சென்று யாவர் கையகத்துமேறி, யாவருள்ளத்தும் புகுந்து, யாவர்க்கும் இன்பம் விளைத்து என்றென்றும் வற்றாதுலவுகின்றது. கம்பரைப்புகழாத நாவேயில்லை. இதன்கண்ணே கம்பராமாயணத்தின் கருத்தழகுகளும் கற்பனைகளும் நவரசங்களும் அலங்காரங்களும் கம்பரது தருக்கவன்மையும் நாடகப் புலமையும் பாக்கள்செல்லுமினிமையும் முதலியனயாவும் உதாரணவாயிலான் தெளிவுபெற எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள. இது யாவருக்கும் பொருள்

விளக்கத்தக்கத் தெளிவான் நடையில் எழுதப்பட்டுளது. இதன்கட் கூறப்படும் விஷயங்கள் நுட்பமான ஆராய்ச்சிதிறன்காட்டுகின்றன. இவர் கூறியிருக்கும் விஷயங்களிற்பல யாவருத்கும் உடன்பாடெனலாம். கம்பர் சைவரோ வைணவரோ? இந்த விஷயத்தை யாராய்வதில் நம் நண்பர் சிறிதளவு சமயப்பற்றினால் ஆகிருஷிக்கப்பட்டுக் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாரைத் தம்மவராக்கிக்கொண்டார். இதுபல்லோரானும் ஒத்துக்கொள்ளப்படாதவிஷயம். கம்பர் சைவரென்பார்கூற்றும், கம்பர் வைணவர் என்பார்கூற்றும், தனித்தனி உற்றுநோக்குமிடத்து ஒத்துக்கொள்ளப்படுவவல்ல. கம்பர் இருசமயத்தையும் ஒப்ப நோக்கிய பேரறிவாளரென்பதே பலர்க்குமுற்றதுணிபு. "அரனதிகனுலகளந்தவரியதிக னென்றுரைக்கு மறிவிலார்க்கும், பரகதி சென்றடைவரியபரிசேபோல்" என்றபாவடிகளை யுற்று நோக்கின் அவர் இன்னமதத்தினர் என்பது தெளிவாம். இனிக் கம்பரைப்பற்றி எழுதிய நமது முதலியாரது கட்டுரை யாவருமேற்றுப் படிக்கத்தக்கதாய் விளங்குகின்றது. இது மாணக்கருக்குப் பெரிதும் பயன்படத்தக்கதோர் நூல். முதலியாரவர்கள் இது போலும் பல அருமையான நூல்களியற்றித் தமிழுலகத்தைக் கடமைப்படுத்துவாராக.

வியாசமஞ்சரி:—

[சென்னைப் புத்தகவியாபாரிகளுட் சிறந்த வே. கலியாணராமையர் கம்பெனியாரால் லாரென்ஸ் அஸைலம் அச்சுயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இஃதிரண்டாம்பதிப்பு. இதன் விலை அணா ஆறு. தபாற்கூலிவேறு.]

இப்புத்தகம் முன்னொருமுறை நம் ஞானபோதினியின்கண்ணேயே ஆராய்ச்சிசெய்யப்பட்டுளது. இவ்விரண்டாம் பதிப்பிற் சில புதிய அமிசங்கள் காணப்படுதலின் இதனை மீட்டுமோராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டாம். முதலாவது முன்பதிப்பிற்போல இதுசிறிய எழுத்துக்களில் அச்சிடப்படாமல் இப்போது பெரிய எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சிடப்பட்டுள கடிதம் மிகப்பளபளப்பாயிருக்கின்றது. முந்நூறுபக்கம் இருந்தபுத்தகம் இப்போது இருநூறுபக்கமாய் விரிந்திருக்கிறது, எழுத்துப் பிழை அதிகமாய்க் கலவாமல் எத்தன்மையான நோக்கத்தோடு பார்ப்பவருக்கும் கண்கவர் வனப்பினதா யிருக்கின்றது. இனி இவைகிடக்க, இதன்கண்ணே ஒருவிசேஷ அம்சம் இருக்கின்றது; அதுயாவரும் கவனிக்கத்தக்கது. வியாசம் வரையும் முறையும் வியாசக் குறிப்புக்களும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன, வியாசக்குறிப்புக்களைஎடுத்துக்காட்டுமிடத்துஇந்நூலாசிரியர் தாம் போதகாசிரியர் வித்தியாசாலையிற் பயின்ற அருமையான நுட்பவிஷயங்களைத் தெளிவானவிதத்தில் எளிதாகக்கூறிச்செல்லுகின்றனர். இவ்வியாசக்குறிப்புக்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலநூன்முறையை ஒட்டிவகுக்கப்பட்டிருக்கும்பான்மை யாவரும் பாராட்டற்பாலதே. இந்நூலை இயற்றினார் பிரமஸ்ரீ— பி. ஏ. பிரணதார்த்திஹரசிவனர், பி.ஏ., எல்.டி., இவர் இந்நூல்போலும்பல நூல்களியற்றி விளங்குவாராக. தமயந்தி நாடகநூலாசிரியரும் ஹநுமான்சிங்கின் சரித்திரம் என்றநூலின்ஆசிரியரும்இவரே. இவரைத் தமிழுலகம்போற்றுவதாக.

EDITORIAL NOTES.

பத்திராதிபர் குறிப்புக்கள்.

இராஜதுரோகம்.—பார்லிமெண்ட் என்ற மஹாசபையில் ஐரிஷ்மெம்பராயிருந்த கர்னல் லின்ச் என்பவர்பேரில் இக்குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இவர் சென்றதிரான்ஸ்வால் யுத்ததில் எதிரிகளோடு சேர்ந்துகொண்டு சண்டைசெய்தார். இவரை அவுஸ ஆப் காமன்ஸாருடைய ஙியாயஸ்தலத்திலே இராஜதுரோக குற்றத்தின்பேரில் கொண்டுவந்து ஙிறுத்தினார்கள். சென்ற அறுபது வருஷமாய் இப்படிப்பட்ட பெரிய குற்றத்துக்காக இந்த இடத்துக்கு ஒருவரையுங் கொண்டுவந்ததில்லை. குற்றத்தின் முகாந்தரமாவது: கர்னல் லின்ச் என்பவர் பிரிடிஷ் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஒருவராயிருந்தும் 1900 - ம் வருஷத்திலே ஒரு பிரென்சு பத்திரிகைக்கு சமாசாரம் எழுதியனுப்புவோனாய் தென் ஆபிரிகா சென்று அவ்விடத்தில் முன்னே பிரிடிஷ்காரருக்குச் சத்துருக்களாயிருந்த போயர்கள்பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு யுத்தம்புரிந்தது மேற்கண்ட குற்றம் சாட்டுதலுக்கு ஆதார ஙியாயமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. கர்னல் லின்சு என்பவரோ தான் குற்றவாளியே அல்லவென வாதித்தார். அவர்சொன்ன ஙியாயம்: சண்டைகாலத்திலுங்கூட பிரித்தானிய குடிஜனங்களில் ஒருவன் தனக்கிஷ்டமானால் ஒரு அன்னிய நாட்டுக்குச்சென்று அவ்விடத்திய குடிகளின் ஒருவனுடைய சுதந்தரபாத்தியதையைத்தானும் பெற்றுஅங்கத்தியவனாக தன்னைப் பாவித்துக்கொண்டு நடக்கலாம். ஆகவே, தன்னை போயர்களில் ஒருவனாக பாவித்து தன்பேரில் சுமத்தப்பட்ட குற்றத்தை ஙிராகரிக்கவேண்டுமென்பதே. இக்கேசை விசாரணைசெய்த நீதியதிபர்கள் அப்படியல்ல; சண்டைகாலத்தில் ஒருவன் மனம்போல தன் பிறப்பு இராஜ்ய சுதந்தரங்களைக் களைந்துவிட்டு இன்னொரு எதிரியின் நாட்டின் பிறப்பின் சுதந்தரம் முதலியவைகளையும் பெற்றுக்கொள்வதினாலே இராஜ துரோக குற்றத்துக்கு நீங்கினவனாகான். கர்னல் லின்ச் செய்தது பாரிய குற்றம். இப்படிப்பட்ட குற்றங்களைப்பற்றி அற்பமாய் எண்ணுவது தற்காலப் போக்காயிருந்தாலும் கர்னல் லின்ச் செய்தது பெருத்த இராஜ துரோக குற்றமெனவே அபிப்பிராயப்படுகிறோம். ஆகையால் அவர் மரணதண்டனைக்குப் பாத்திரர் என்பது யங்கள் தீர்மானமெனத் தெரிவித்தார்கள். ஒருவேளை இத்தீர்மானத்தை மாற்றிப் பத்துவருஷக் கடுஞ்சிறையென உத்தரவாகும்போல் தோன்றுகிறது. இங்கிலாந்து தேசத்து பத்திரிகாசிரியர்களின் அபிப்பிராயமோ, இப்படிப்பட்ட பாரிய குற்றங்களுக்கு அற்பசொற்ப தண்டனை உதவாது ; தகுந்த தண்டனை கொடுத்து நாட்டிற்குப் புத்தி படிப்பிப்பதவசியமெனக் காட்டுகிறது. தன் சுய நாட்டின் அபிமானத்தை வெறுத்து எதிரிகளோடு சேர்ந்துகொண்டு தன் தேசத்துக்கு விரோதமாய் கையை உயர்த்துவது புகழத்தக்கதல்ல.

ரிவினியூ வருமானம் :—சென்னையின் ரிவினியூ வருமானம் அபிவிர்த்தியாகிக் கொண்டுதான் வருகிறது. சென்ற டிசம்பர் மாதக் கடைசிவரைக்கும் ஏற்பட்ட மொத்தம் 652½ இலட்சமாம். இதற்கு முந்திய வருஷம் இதேகாலத்திய வருமானத்தைவிட இது 27 லட்சம் ரூ. அதிகமாய் இருக்கின்றது. ஙிலவருமானத்தில் 8 லட்சம் ரூபாயும், உப்பு வருமானத்தில் 11 லட்சமும் சுங்கத்தில் 10 லட்சமும் அதிகரிப்பு காணப்படுகிறது.

அரசர் நிருபம் :—நமது அரசர் அனுப்பிய கடிதமானது டில்லி தர்பாரில் வைஸிராய் அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டது எல்லார்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. இப்போது அந்தக்கடிதத்தை இங்குச் சென்னைராஜதானியில் வழங்கப்பட்டு வரும் தமிழ்போன்ற சுதேச பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து கிராமக் காகிதங்களுடன் கிராமங்களில் தரப்படும்படி யேற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். சென்னையிலும் வெளி ஜில்லாக்களிலும் வைத்த இராஜாங்க விளம்பர தர்பார்களில் அக்கடிதம் வாசிக்கப்படவில்லையாம்.

விஷசுரம் :—சென்ற வாரத்துக்கு முந்திய வாரத்தில் இந்தியாவில் விஷசுரத்தினால் இறந்தவர்களின் மொத்தம் 19,224. பம்பாய் இராஜதானியில் மாத்திரம் 9,000 ஆகின்றது. பஞ்சாபில் ஐக்கிய மாகாணம் பங்காளம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் 2,000 பேருக்கதிகமாகவே, இக்கொடுநோய்க்கு இரையாகி விட்டார்களாம்.

செந்தமிழ்:—இப்பெயர் கொண்ட பத்திரிகை, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினின்றும் இம்மாதமுதல் மாதந்தோறும் வெளிவரும். இஃது, பெரும்பான்மையும் தமிழிலக்கிய இலக்கண விஷயங்களும், இதுகாறும் அச்சிடப்படாத செந்தமிழ் நூல்களும், தமிழ்நாட்டுப் புராதன சரிதங்களும் சாஸனங்களும் வடமொழியினும் ஆங்கிலத்தினுந் தமிழிறகு வேண்டுவனவாகக் கருதப்படும் நூன்மொழி பெயர்ப்புக்களும் ஒன்றையொன்றிகழாச் சமயக் கொள்கைகளும், தமிழின் அருமை பெருமையடங்கிய விஷயங்களும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வேண்டுவன பிறவும் கொண்டு நடைபெறும். இப்பத்திரிகைமூலம் வெளிவரும் செந்தமிழ் நூல்கள், தனித்தனி புத்தகங்களாதற்குரிய நிலையில் அச்சிடலாகும். பெரும்பான்மை இச்சங்கத்து வித்வான்களே இதற்கு விஷயதானம் புரிவோராவர். இச் 'செந்தமிழ்' ப்பத்திரிகை அதிக பொருட்செலவிற் பிரசுரிக்கப் படினும் செந்தமிழ் அபிவிர்த்தி ஒன்றே கருதி எளிய விலைக்கு அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. இப்பத்திரிகையின் வருடச்சந்தாத் தொகை ரூ 4-0-0 இதனைப் பெற விரும்புவோர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து மானேஜ்மெண்ட் ஆபீசுக்கு எழுதி V. P. தபால் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

காலஞ்சென்ற ரேவரெண்ட் G. G. காக்ஸ் :—காலஞ்சென்ற ரெவரெண்ட் G. G காக்ஸ் என்பவர் திருவல்லிக்கேணி வெஸ்லியன் மிஷன் ஹைஸ்கூலைச் சேர்ந்தவர். போன வருஷம் வெகு அகஸ்மாத்தாய் இறந்துபோனார். இவர் இறந்த நாள் முதல் இவர் மாணாக்கர்கள் புதியவர்களும் பழையவர்களும் சேர்ந்து இவர்களுக்கு ஒரு ஞாபகச்சின்னம் இவர் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று முயற்சிகள் செய்தார்கள். அந்த முயற்சிகள் நேற்றுச் சாயந்திரம் பூராவாய் நிறைவேறின. எப்படி என்றால், இவர்போல ஒரு படம் மாவரையில் பிடிக்கப்பட்டு, நேற்றுச்சாயந்திரம் மேற்படிப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆனரெபில் ஜஸ்டிஸ் ஸர். S. சுப்பிரமணிய அய்யர் Kt. C. I. E. தலைவராய் வீற்றிருந்து அந்தப் படத்தைத்திறந்தார். இவர் வெல் கலேஜுக்கும் வெஸ்லியன் மிஷன் ஸ்கூலுக்கும் தலைவராயிருந்து இந்தியர்களின் படிப்பு விஷயமாய் வெகு சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

கூறையின்கீழ் அகப்பட்டிறந்தது :—நேற்று தினம் சாயந்திரம் பிடாரியம்ன்கோயில் தெருவில் ஒரு வீட்டு மெத்தையின்மேல் மூன்று குழந்தைகள்

விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று ஒரு ஸ்தம்பம் உடைந்து கீழே விழ மேல் கூரையும் கீழே பெரிய சப்தத்துடன் விழுந்துவிட்டது. அதில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த மூன்று பேரில் இரண்டு குழந்தைகள் தப்பித்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஒரு குழந்தை மாத்திரம் கீழே அகப்பட்டுக்கொண்டு நசுங்கிப் பிராணனைவிட்டது. போலீஸ் மஹானுபாவர்கள் யாவும் முடிந்த பிறகு சவத்தைத் தங்கள் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு இன்று தினம் மரண விசாரணை செய்யப்போகிறதாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

ஸர் ஹென்றி காட்டன் :—நமது நேயர்களுள் அஸ்ஸாம் முக்கிய கமிஷனரா யிருந்துவிட்டு உபகாரச் சம்பளம் பெற்று நீங்கியிருக்கும் ஸர். ஹென்றி காட்டனை அறியாதவர்கள் குறையேயாவார்கள். பலரும் அவரை இந்தியர்களிடம் விசேஷ அன்புபூண்ட உத்தமரென்றும், இந்தியாவின் க்ஷேமத்தையே கோரும் ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் சிலருள் அவரும் ஒருவர் என்றும் தெரிந்துகொண்டே யிருத்தல் வேண்டும். பங்காளமாகாண லெப்டினண்டு கவர்னர் வேலையை இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் அவருக்குக் கொடுத்தார்களில்லை யென்று வருத்தப்படுவோர்களும் அநேகர். அவ்வுத்தமர் பார்லிமெண்டு சாமானியர் சபையில் ஸதானம் பெற விபரல் கட்சியைச்சேர்ந்த அபேட்சகராய் வெளிவரக்கூடுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அச்செய்தியைக் கேட்டு யாவரும் சந்தோஷப்படுவார்களென்பது நிச்சயம். அவர் ஓர் அபேட்சகராக வெளிவந்து ஜெயம்பெற்று பார்லிமெண்டு சபை அங்கத்தினர்களுள் ஒருவராய்ச் சேர்ந்து விடுவாரானால், இந்தியாவுக்கு அனுகூலமாய் அச்சபையில் இந்திய விஷயங்களைப்பற்றிப் பேச்சு வரும்போதெல்லாம் அவர் பேசுவார் என்று நாம் உறுதியாய் நம்பியிருக்கலாம். மிஸ்டர் தாதாபாய் நௌரோஜியும், ஸர்ஹென்றி காட்டனும், மிஸ்டர் ஒடரனலும் பார்லிமெண்டு சபையில் ஸ்தானம் பெறவேண்டு மென்றே விரும்புகின்றோம்.

சந்தாதாரர்களுக்கு அறிக்கை.

"ஞானபோதினி" பத்திரிகைக்காகச் சேரவேண்டிய வருஷசந்தா ரூ. 2-8-0. இதுவரை செலுத்தாதவர்கள் தயவுசெய்து இனித் தாமதமின்றிச் சந்தாத்தொகையை மணியார்டர்மூலமாய் அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

தாம்ஸன் அண்டு கம்பெனி,
பாபம்ஸ் பிராட்வே, சென்னை.